Antologie de Marian Oprea

Bijuterii din Piața Abundenței

BRUMAR

Editor: Robert Şerban
Lector: Eugen Bunaru
Coperta: Cristina Vlădilă, după o lucrare de Viorel Cristea
Paginare: Gheorghe Stanjic
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300050 Timişoara, str. A. Popovici 6
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a Românieiâ

Bijuterii din Piaţa Abundenţei / Poeţi ai generaţiei ’90 din Banat; Antologie de Marian Oprea; prefaţă de Cornel Ungureanu
Timişoara: Brumar, 2011
ISBN 978-973-602-615-7

821.135.1-1

Antologie de Marian Oprea

Bijuterii din Piața Abundenței

Poeți ai generației ’90 din Banat

BRUMAR

Marian Oprea îşi asumă riscul

În urmă cu (aproape) douăzeci de ani eram în tabăra literară de la Crivaia cu studenţii de la Timişoara, Cluj, Bucureşti care anunţau un timp nou al scrisului. Cu o parte dintre tinerii care anunţau o vârstă nouă a scrisului. Personaj aparte în junimea literată era poetul Marian Oprea, yoghin şi performer sportiv, mereu pregătit a da sfaturi despre lume şi viaţă. Despre marile secrete ale lumii şi ale vieţii, gospodărite de înţelepţi. Era un om liber şi a rămas un om liber, cu iniţiative mereu imprevizibile în aceşti douăzeci de ani care au trecut de la evenimentele Crivaia. Acum realizează o antologie în care Timişoara de odinioară vrea să prindă contur. Vrea, cu alte cuvinte, să împiedece risipa şi să demonstreze că Banatul poate pune alături nume importante ale scrisului de azi. Fără îndoială, Andrei Bodiu, Robert Şerban, Rodica Draghincescu au atras atenţia aici şi în străinătate, atât prin cărţile lor cât şi prin iniţiativele care le-au creat un anume statut în cultura de azi. Andrei Bodiu s-a întors „acasă", adică în Braşovul adolescenţei sale, unde a creat reviste şi unde, decan al Facultăţii de litere, a organizat cel mai important eveniment al facultăţilor de litere din România: simpozioanele/ reuniunile facultăţii pe care o conduce, consacrate scriitorilor de azi. Poate că scriitorilor fundamentali ai culturii române, de la începutul mileniului al treilea. A publicat cărţi de critică, romane, volume de poezie – ultima dintre ele a recoltat importante premii literare. E un poet definitoriu pentru o generaţie, cât şi pentru un timp al scrisului. Studiile sale despre generaţia 80 atrag atenţia asupra unor scriitori din Banat ignoraţi de alte istorii ale literaturii, dar şi asupra rolului pe care poeţii de limba germană din Aktionsgruppe Banat l-au avut în definirea fenomenului optzecist. Curajul lui Marian Oprea de a-l

încadra pe braşoveanul Andrei Bodiu între timişoreni nu mi se pare excesiv. Robert Şerban propune poezii, proze, pagini de critică vii, dar atrage atenţia şi printr-o excelentă emisiune de televiziune, „Piper pe limbă”. Sunt dialoguri cu oameni de artă care, transcrise în cărţi, evidenţiază o personalitate culturală remarcabilă – un eminent creator de relaţii literare. Poetul realizează un paradox greu de înţeles altădată: rămas într-o provincie marginală, reuşeşte să fie unul dintre cei mai vii animatori ai generaţiei. Sau ai fenomenului literar contemporan. Personalitate de vârf este Rodica Draghincescu, aşezată, după succese româneşti, într-o străinătate fertilă. Scrie în franceză şi, mi se pare, germană (oricum, face parte din echipa de la Ludwigsburg a lui Traian Pop Traian, editor şi poet care defineşte, în Germania scrisului, un Centru), adaugă romane vii şi interviuri internaţionale. Ţinteşte către o perfomanţă europenească, într-o lume în care circuitele pot fi înviorate doar de o dinamică a prezenţei. Poet, prozator, eseist, autoare de masive studii universitare, Simona Constantinovici se transcrie, cu imaginaţie şi inteligenţă, în romane din care nu lipseşte nici erudiţia şi nici geografia culturală europeană. E un autor incomod prin rafinament, cruzime, ofensivă intelectuală. Editor, Adrian Bodnaru traversează, după un timp în preajma lui Şerban Foarţă, un moment al experienţelor poetice memorabile. Versurile sale au densitate şi neobişnuite asumări ale valorii expresive a vocabulelor rare. Într-o continuitate ambiţioasă, capabilă de suprize, Daniela Raţiu scrie romane-şoc, în care exploziile feminităţii propun şi descojiri dureroase, dar şi scenarii, poezii anexate unei generaţii abandonate de maeştrii modelatori. Acelaşi vitalism frenetic şi aceeaşi continuitate solidară o descoperim în versurile lui Costel Stancu, încă izolat într-o Reşiţă a valorilor poetice divergente. Antologia lui Marian Oprea se opreşte asupra unor poeţi care, după momente de succes, de ebuliţie, de întâmpinări fericite, s-au retras în enclave protectoare. Sorin Gârjan părea că ilustrează cu succes o geografie literară a Banatului; fixat, o vreme, la Moldova Nouă, părea a fortifica un spaţiu cultural. Nu mai ştiu dacă, în ultimul deceniu, a mai publicat ceva. Vasile Mitu anunţa, în anii 90, o carieră fulminantă; spirit ofensiv, a optat, totuşi, pentru componente religioase, pentru ceremonii şi ritualuri creştine. Pe urmă a

abandonat mediile literare (sau nu sunt la zi cu evoluția poetului?). Nici de Vladimir Petrescu nu mai ştiu nimic; nu ştiu unde mai este, ce mai scrie, după ce poeziile şi romanele sale traduceau cu brio o aventură literară. Era, mai mult decât alții, autor al avangardelor necesare. Pe Mugur Ciumăgeanu îl descopăr în revistele centrale, cu o publicistică vie, energică. Mai scrie poezii? Mai scrie Nicoleta Douca sau izolarea într-un oraş periferic a sustras-o ambițiilor poetice? După debuturi care anunțau cariere poetice neobişnuite, Gabriela Savitski, Ana Ştefănescu sau Liana Sabău au dispărut din actualitatea literară. Sau se pregătesc de spectaculoase reveniri? Dinu Olăraşu şi Daniel-Silvian Petre sunt cunoscuți în lumea iubitorilor de spectacol muzical. Poezia este, pentru ei, posibilitatea întâlnirii cu muzica – sau adâncurile muzicale transpar şi în poezie? Gabriel Timoceanu a tipărit/ tipăreşte cele mai frumoase cărți de poezie din Timişoara. E un protector (mecena?) al literaților, fără a lăsa să se înțeleagă că aparține unei importante promoții poetice. Şi că definește, într-un fel aparte, această promoție. În fine, Francisc Doda, plecat prea devreme dintre colegii săi, exprimă „lumea de dincolo" a promoției nouăzeciste.

Vor reveni, în interiorul generației, dispăruții? Vor reveni sau nu vor reveni, cei prezenți în această carte definesc un timp al poeziei. Lângă cei prezenți, uneori cu asupra de măsură, în actualitatea literară, absenții Sorin Gârjan, Gabriela Savitski, Ana Ştefănescu, Liana Sabău, Mugur Ciumăgeanu ne leagă de o literatură vie, de o viață literară trăită frumos. Marian Oprea vrea să demonstreze cât de solidari au fost (rămân?) aceste nume care definesc Timişoara anilor '90. Şi câte pot propune ele unei istorii a literaturii de azi.

Cornel Ungureanu

Andrei Bodiu

Născut la 27 aprilie 1965, Baia-Mare, județul Maramureş.

Studii: Facultatea de Filologie a Universității din Timişoara – 1984-1988, licențiat în filologie, doctor în filologie al Universității din Timişoara.

Lucrări publicate: Poezie: *Pauză de respirație* (împreună cu Caius Dobrescu, Simona Popescu şi Marius Oprea), Bucureşti, Editura Litera 1991; *Cursa de 24 de ore*, Timişoara, Editura Marineasa 1994; *Poezii patriotice*, Timişoara, Editura Marineasa, 1995; *Studii pe viață şi pe moart*e, Piteşti, Editura Paralela 45, 2000; *Oameni obosiți*, Piteşti, Paralela 45, 2008.

Jurnal de călătorie: *Jurnalexpress Europa 2000*, Piteşti, Editura Paralela 45, 2001.

Antologii: *Romanian Poets of the '80s and '90s* (împreună cu Romulus Bucur şi Georgeta Moarcăş, Editura Paralela 45, Piteşti, 1999).

Roman: *Bulevardul eroilor*, Piteşti, Paralela 45, 2003.

Premii şi distincții: Premiul Asociației Scriitorilor din Braşov pentru poezie, 1991; Premiul pentru critică Liviu Petrescu al Festivalului Internațional Lucian Blaga, 2006; Premiul Poesis, 1991, 1994 şi 2008; Premiul pentru poezie al ASPRO, 2000, Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru poezie, 2009.

* * *

„Ca şi celelalte cărți ale sale, *Studii pe viață şi pe moarte* – noul său volum de poezie şi cel mai bun de până acum – e rezultatul unui pariu. Pe viață şi pe moarte, cum autorul însuşi o spune. E un pariu pe viața poeziei – acea delicată făptură psiholingvistică pe care Andrei Bodiu o ia cu îndrăzneală de mână şi o conduce, desculță şi nefardată, pe străzi, prin încăperi domestice şi triste în inefabilul lor, printre personaje de tot felul, prin prin propriul său suflet prin berării, piețe, țări".

Gheorghe Crăciun

TREZIREA

1. Ziua a fost foarte scurtă.
Şi noaptea a fost foarte scurtă.

Vântul din nord a domolit vântul din sud.
Ieri a bătut vântul din vest. A sfâşiat

Bidoanele cutiile goale. S-a învârtit s-a învârtit.
A căzut.

Şi lumina verzuie umedă s-a scurs pe jos.
Capătul ei capătul razei a lovit un perete.

De sticlă. A spălat geamul. A spălat faţa.
Şi creierul moale a tresărit.

A tresărit trupul.
Deasupra e cerul. E soarele.

Sub el sunt eu. Eu.
Cu un fir de iarbă crescut între dinţi.
Cu doi ţepi tineri crescuţi în barbă.

2. Atunci degetul a lovit aerul.
Am privit în jur.
O femeie spăla cimentul cu o cârpă roşiatică.
M-am aşezat pe o bancă.
Cu aceeaşi mână am numărat secundele: unu doi trei
patru cinci şase. În ritmul creierului şi al inimii.
Al inimii colorate verzui.
Atunci a intrat profesorul şi

a desenat pe tablă cu unghia un nou-născut.
„Te recunoşti?” m-a întrebat „te recunoşti?”

3. Hainele s-au umplut de rumeguş. S-au umplut de
pene. S-au murdărit.
În atelierul de tâmplărie din spatele casei bunicilor
mei a țiuit prelung țeava memoriei.
Mi-am ridicatața de pe pantaloni.
A, Andrei
B, Bogdan
C, Caius, Corina, Claudiu
D, E, F, G, H, I, J, K,
K, Kuki
L, Lena
M, Marius, Marilena, Mircea, Mirela
N, O, P, R,
S, Simona, Sandu, Simona, Sandu, Sorin, Sofia, Sorin
T,
U, Ute
V, Valeriu, Vasile
Z şi mai departe
dacă eu sunt tandru şi bun şi mă rog zilnic
pentru tine şi pentru toți prietenii tăi, nu vei face
la fel?

Dragul meu, e atât de cald.
Dragul meu, a început să bată vântul.
Dragul meu
Dragul meu, unde pleci? Când
te întorci?
Sunt o investiție. O investiție uriaşă.

4. am trecut prin centru să cumpăr țigări am
intrat într-o plăcintărie a trecut şi ianuarie
şi a fost destul de cald lângă mine era o femeie
care mânca plescăind m-a scos din
sărite am

vrut să-i pun mâna pe gură s-o opresc într-un fel
dar am zis treaba ei am mâncat însă mai repede
am intrat într-o librărie să văd dacă nu
i-a apărut cartea lui marineasa am ieşit după
vreo cinci minute începuse să plouă bine că
nu ninge mi-am spus am văzut o femeie
frumoasă aproape de treizeci de ani păcat mi-am
spus am mers la anticariat se vindeau cărți
de bucate la pachet cu cărți de critică
ale unor obscuri afară stătuse ploaia m-am întâlnit
cu o colegă mi-a spus că merge la anticariat i-am
zis să nu se mai ducă şi n-am reuşit s-o conving
cred că se plictisea şi avea chef să se plimbe m-am
gândit să merg să beau o bere am renunțat de
revelion şi-aşa ți-ai dat în stambă mi-am spus am
renunțat şi asta e aiurea să-ți propui un lucru
pe care ştii sigur că nu îl vei face m-am întors
spre centru am trecut prin fața redacției orizont mi-am
spus că nu l-am văzut de mult pe mihăieş dar n-am
urcat poate are treabă mi-am zis sau nu e la servici
un sârb m-a întrebat dacă nu cumpăr Vikend nu
i-am spus fac economii mi-am spus am trecut prin
piața libertății apoi prin piața operei m-am dus la
universitate să cumpăr românia literară am
coborât în bar am băut un suc am urcat
la bibliotecă mi-am luat Breban Ivasiuc şi Goethe
Când am ieşit era soare.
Era o sâmbătă frumoasă.
Un sfârşit de săptămână frumos.

5. Un creier fardat. Cu semne moi.
O suprafață cenuşie pe care-mi plimb mâna.
Poate bara de la tramvai sau poate
altceva mult mai subțire poate glasul
care alunecă încet ca o smoală într-o
carapace de plexiglas până o umple până

o îngreunează.
Până când uiți să-ți mai aminteşti.

O suprafață cenuşie pe care-mi plimb mâna.
Poate
un pitic de celofan sau
o femeie de catifea încălțată în pantofi noi.
Poate un
pelican care eşuează încet.

O suprafață cenuşie pe care-mi plimb mâna.
Şi care brusc se înmoaie. Îmi scapă printre degete.
Lasă urme pe fiecare deget. Pete. Urme de grăsime
de ulei sau de praf.
Pete.
Unde le-aş putea şterge pe toate?
Cum le-aş putea şterge pe toate?
Să las câteva?
Le zvântă poate elicea ventilatorului
Se usucă poate dacă țin mâna la soare.

O suprafață cenuşie pe care-mi plimb mâna.
Poate mâna celuilalt. „Salut"
Tot astfel am ținut în mâna mea şi mâna
câtorva femei.
E o senzație foarte plăcută.
Ai o anumită siguranță în plus.
Ai un aer protector.
Ai senzația că într-adevăr foloseşti cuiva. În imediat.
Şi că nu eşti singur.

O suprafață cenuşie pe care-mi plimb mâna.
Două ochiuri de sârmă. Şi-n spatele
lor ochii mei.
„Şi dincolo?"
„Şi dincolo o bucătărie cu dulapuri mari. Multe

farfurii şi un şervet şi o lustră şi parchet şi
miros de prăjeală şi”
„Ce te uiți mă huliganule mama ta a dracu’,
vrei să furi? Ionele hai că iar a venit unu’
la furat.”
„Ce ai văzut?” I-am spus.
„Atât?”
„Atât. Au stins becul şi nu am mai văzut nimic.
Poate făceau dragoste.”
„Ce eşti nebun, în bucătărie? Şi n-ai
mai văzut nimic?”
„Nu. Era întuneric. Nu am mai văzut nimic.”

6. „Sigur
că
te
recunosc.”
Îmi face semn cu mâna. Încă
neridată.
Chiar de departe văzut pare tânăr.
Chiar de departe văzuți umerii nu s-au adunat destul.
Sigur că te recunosc.

7. Lângă mine stă un bătrân.
Aerul e o limbă uscată.
Am uitat să-mi mai amintesc.
Creierul meu are acelaşi ritm cu inima.
Inima mea pulsează exact şi rece.
Spun
„iată pustiul roz deşertul subțire”
spun
„şi de sub plapuma asta capul iese tuns hainele
călcate pantofii făcuți cu cremă. De
sub plapuma asta iese sufletul.
Curat.”

SFÂRŞIT DE POEM

Şi-acum
Îmi târăsc ghetele verzi de pânză prin râul împroşcat de ploaie.
Prin apa plină de sticle goale. De sticle sparte.
O tăietură adâncă pe cerul de gresie:

Fața umedă care-ți spune calmă să te îndepărtezi
până se întunecă.
Până se face de tot întuneric.

A.B. A.B. A.B.

Camera mea era
tot mai închisă
îmi arsesem mânecile cu supă şi scrum
mâinile mele de copil bolnav.
căutau zonele calde ale caloriferului ruginit
scaunele căzuseră pe parchet
se amestecau amănuntele unei plecări
aşteptate departe departe
fără grupă sangvină pe buletin
fără să comunice ceva deosebit
aş fi plecat departe departe
spre colțul străzii sau mai la sud
spre balconul proaspăr vopsit
şi închis cu cheia.

UNU PLUS UNU’

Şi dacă lângă tine am pune
un om cu bască o figură îmbătrânită
în locul ei.
Atunci iarba asta prăfoasă s-ar ofili?
Oare
tulpina păpădiei cu care
ai încercat să cânți s-ar ofili?

Atunci contururile s-au înnegrit progresiv
până când în mijlocul câmpului n-am rămas
decât eu. Zâmbitor

Fotografie medalion sau poză de buletin.

EPILOG

Şi capul nostru şi mâinile noastre sunt
închise sunt legate
nu se vede nimic

nimic

Sunt aici aici aici
suntem puşi unul lângă altul
ne învârtim în cerc
ne învârtim în cerc
simțim căldura şi frigul şi ploaia şi ninsoarea
şi ploaia şi căldura şi ninsoarea şi frigul

atât

atât

Adrian Bodnaru

Născut la 4 octombrie 1969, în Bocşa-Română (Caraş-Severin). Studii primare, gimnaziale şi liceale în Balş (Olt), universitare (Universitatea „Politehnica“), la Timişoara.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România (din 1997).

A publicat în principalele reviste literare. A debutat editorial în 1994 cu *a bodnaru şi alte verbe* (Editura Marineasa). I-au urmat: *Noi şi purtate* (Editura Marineasa, 1996), *Toate drepturile rezervate, inclusiv Suedia şi Norvegia* (Editura Brumar, 2000) (Premiul USR, Filiala Timişoara *Versuri şi alte forme fixe* (Editura Brumar, 2002), *Ziua de apoimâine* (Editura Brumar, 2004) (Premiul USR, Filiala Timişoara). Are în curs de apariție, la Editura Cartea Românească, volumul *O legătură de chei*. A primit premiul „Pro Cultura“ al Consiliului Județean Timiş (2006), iar ca editor a fost distins cu Premiul Asociației Editorilor din România (AER) pentru cea mai interesantă colecție (2000 şi 2003), respectiv Premiul AER pentru Excelență Redacțională (2003).

* * *

„(...) Adrian Bodnaru pare-a scrie «la spartul nunții, în cămară», la ceasul zorilor mahmuri, în cenuşiu şi abandon. Universu-i este unul familiar, anodin, prozaic, fără „glorie“, – dar, ca în poezia lui Bacovia, generator al unei atmosfere stranii şi înlănțuitoare, aproape magice, de neuitat.”

Şerban Foarță

* * *

Noapte lăcuită: uşă de nuc.
În spatele ei, hainele, dacă,
în paltoane, de singure-cuc,
una peste alta se îmbracă,

tot mai puține rămân,
lumina să intre, îngustă,
degetele, peste lacul spân,
de pe nucul zilei praf când gustă

şi se-nțeapă-n boabe de porumb,
singure, cârligele de miere,
ca lumina pe un fir cu plumb
coborâtă nopților în fiere,

să se vadă, în miros de fulgi,
vulpii, într-un guler, moartea toată,
strânsă-n cocul răsucit în giulgi
de zăpadă, de către odată;

până mai departe chiar
de parfumul stins într-o agrafă,
să se vadă peste un amar,
înnegrit de-argint, sărut pe ceafă.

Zi lăcuită: uşă de nuc.
În fața ei, nu mai ştiu ce să facă
şi de paltoane, de singure-cuc,
una de pe alta, hainele se dezbracă.

* * *

Numai în dreptul peretelui însorit
îşi oprea, dimineţile, tava,
cu cotul pe geam, cum a mai zâmbit
să râdă uitând ca potcoava

sub nichel, în faţă, pe radiator,
între două, sălbatice, mânze
de gâză cu somnul de veci prea uşor
pentru marea de basme cu pânze

a fetei cu fire roşii din miezuri
de pepeni bătrâni, în loc de cercei,
răsucind cât soarele ochii în viezuri
şi pe amândouă mâinile ei.

Zâmbea s-o vadă cu femeia de-o seamă,
şi surâsul lui o creştea
mare, să n-aibă măcar nicio teamă
în vis, dacă se uită la ea:

cu uşa din dreapta păzită de-un lan
înalt, de porumb, în zăvoare
cu obloanele strânse, şi el, la volan,
adormindu-i genunchii cu-o floare

de floarea soarelui curăţată pe-ascuns
de seminţele aspre şi gri;
să râdă de ce până-atunci n-a ajuns
unde nu se mai poate opri.

Singur pleca, apoi, între scânduri,
să asculte cum un pepene crapă
ca oglinda de-afară în câteva rânduri
de crengi, când dădea după apă,

demult, înapoi, se poate-ntr-o iarnă,
în spate, uşor, sau doar cu zăpadă
pe-o ladă de vin şi azi ce-i răstoarnă
o cameră-n gând, de la stradă.

* * *

Printre spițe şi ochi de pisică
verzi şi goi ca stadioanele vara,
te priveşte iarba când se ridică
de sub bărbații ce-au băut toată seara.

Te privesc rufele întinse
cum treci nopțile peste amiază,
să dai de mâncare ferestre aprinse
unui câine de frunze de pază.

Piciorul paharului de la cina
împinsă în mijloc doar de femei
singure şi mute ca lumina
te priveşte cum îl aşezi unde vrei.

Şi aburul de pe ape, din ceşti
te priveşte ca pe vremea lui,
când rămânea în oglinzi să-i citeşti
pozele, pe spate, nimănui.

* * *

Cu chiştoace, flori la picioare sunt cel
care culcă pământul peste ninsori
albe între ele, cât încă, la fel,
ca o zi de altădată, uneori.

Nopţile cu broaşte, cu frunze, ţânţari
mă cunosc după mers ca pe-o altă rudă,
îndepărtată de tot cu sânii-i tari,
într-un parc, pe-o vară de marmură udă.

Nişte ierni, pe sub tălpi, sunt cel ce-a topit,
şi fără noi ani, şi pe toate şi una,
ca în locul soarelui înzăpezit
să-mi rămână mai caldă, mie, nici luna.

* * *

Pe unde se trece prin lume, din ea,
merg autobuze la fiecare roată cu câini.
Goale se duc, se întorc tot aşa,
ca nişte mânece albe cu mâini, –

pe un drum îngust, în margini cu plopi
şi fete pe jos, în genunchi de lucernă,
ocolind şi păsări, şi gropi,
şi groapa din ultima pernă.

Ele de singurătate se plâng, de lumină
şoferilor cu frunţi din sârmă ghimpată,
şi peste şanţuri aştern o făină
din rochii de schimb de mireasă furată.

Merg autobuze pe unde se trece
prin lume, din ea, pe lângă aceste,
pe dinafară, pe unde e rece,
moarte, pe dinăuntru, neveste.

Şi merg – noi ne ţinem departe de ele,
ca nişte puncte negre, de zaruri,
în căptuşeli cusuți, în saltele,
în omizile fluturilor din faruri.

Oricum, pe acolo, doar ziua se lasă, –
e mereu numai o seară de zi.
Nimănui, dintre nimeni, nu-i pasă
în ce se pot maşinile înzăpezi.

* * *

Stradă luminată cu garsoniere, –
chilii mai puțin fierbinți decât chiliile.
Peste varul uneia, fulgii plopilor
au înzăpezit deja păpădiile.

Ele se aprind de la unii la alții –
ţigări în mâini îmbătrânite de tineri
şi trec repede, fără să-şi amintească nimic,
în duminică dimineața din seara de vineri.

După o noapte în ele până şi ziua de vară,
cât e de mare, doarme cu lumina aprinsă.
În fața lor, cu strigăte fioroase, copiii
îşi scuipă întruna o groaznică prinsă.

Am trecut prin ele ca o haină,
de la tată la student, la vecin, la şomer, –
şi mai ales iernile, dar niciodată de sărbători,
când se frânează greu pe asfaltul din cer.

* * *

Acasă, de singur, mă-întorc
cu scaun şi masă-mpreună;
de iarbă pisicile-mi torc
şiretului, plină, o lună.

Inele de brad port în locul
cămăşilor mele ca rama
cu geam pe o poză, ca tocul
ferestrei să nimeni ia seama

la albul perdelei cu şuier,
când sare, de-acolo, pe spate,
la spuma de ras de pe guler
de sânge o pată ce scoate.

La masă, pe scaun, devreme,
cămăşi din inele de brad
aşez şi aştept să mă cheme,
m-aşez şi m-aştept unde cad.

* * *

Cu ochii ce aprinzi
ninsoarea fără neamuri
citeşti numai oglinzi,
rame, sicrie, geamuri.

Pe buzele ce prinzi
la gust ploaia sălcie,
atât citeşti: oglinzi,
geamuri, rame, sicrie.

Un semn dacă întinzi
la stelele din scame
citeşti în el oglinzi,
sicrie, geamuri, rame.

* * *

Flori din meri se aruncă
pentr-o cronică gri.
Lingurar pe-a ta luncă
sunt şi aş mai muri.

Sub ce braț îmi ascunzi,
în ce dos de genunchi
un sărut, când te tunzi
peste cap de mănunchi?!

Câinii-n păr, se destunecă,
înspre vara ce vine.
Pasăre ce alunecă
eşti pe gheața din mine.

Mugur Ciumăgeanu

Născut la 5 februarie 1971, la Călan. S-a mutat la Timişoara în 1976. A terminat liceul în 1989. Absolvent de medicină (1996) şi psihologie (2002). S-a mutat la Bucureşti (2002). Relații inconstante cu poezia – câteva publicate pe ici, pe colo, în *Orizont* şi câteva reviste literare între timp defuncte. Premiul 1 la poezie în 1995, la concursul „Gheorghe Pituț", cu promisiunea unui debut cu volumul „orașe de probă" la Editura Eminescu, sucombată înainte de a-şi onora angajamentul, silentio stampa de atunci. Lecturi din propriile creații pentru prieteni şi apropiați. Intenția unui debut „cu raftul", poate după împlinirea vârstei de 40 de ani.

***

„Mugur Ciumăgeanu debutează buimăcitor cu o fascinantă poezie, de fapt o hemoragie irepresibilă în care plutesc hematii din surrealişti, Vasile Vlad ori alți sintaxieri bine înecați în limfa unor texte dezabuzate, sentimentale, livreşti, enervante, abil orchestrate, naive, zăpăcitoare ș.a.m.d. Ca să pluteşti pe-acolo cu simțurile date la maximum ți-ar trebui, în loc de vâslă, un termometru, un termometru invers al disperării lucide".

Marcel Tolcea

ÎN CAMERA-NVECHITĂ

o seară-obişnuită cu nori
de catifea
în camera-nvechită
unde-mi lipseşte
ea
un om de cârpe reci
ce cheamă domnişoare
iar dacă vrei să pleci să nu uiți
de trotuare
că-n camera-nvechită
eu nu mai stau de mult
să te aştept
ivită
şi să doresc s-ascult
un cântec la-ntâmplare
şi-un zâmbet pironit
pe sâni
de domnişoare
în seară
ameţit

ORAŞUL – DUPĂ-AMIAZA

oraşul mă aşteaptă cu porțile deschise şi se destramă vraja
cuvintele fiind zise mă pun din nou pe roate – dar pe-ale mele
proprii şi-ncerc nici să te pierd dar nici să te apropii –
şi mă pornesc pe străzi nesigur şi stingher
prin labirintul rece (cu ochii de hingher) –

ce-i aia căutare – în minte îmi revine şi inima îmi scuipă
vreo două trei suspine iar în jurnalul de după-amiază-apare
descrisă cu-amănunte întreaga căutare: *în ziua-aceea veche*
încet încet trecută el trece prin oraş şi-oraşul îl ascultă femei
şi-ocheade-n grabă îi mângâie tăcerea
nu ştim ce-i căutare şi nici care-i e vrerea
iubita lui ne spune: ***a-nnebunit oraşul***
iar de vrea să se-omoare
eu o să-i fiu fărăşul
atunci te regăsesc şi-n primul lung sărut
arunc atâta ură c-oraşul e bătut
şi el ni se supune şi-amiaza e deschisă
(istoria mi se pare că-ncepe a fi scrisă
pe pielea ta de iapă cu limba mea de câine
de la-nceput de azi până în cap de mâine)
tu îmi vorbeşti încet şi-oraşul mi-a iertat
acele amintiri de care-s vinovat
şi-amiaza se curbează şi intră toată-n tine:
sunt cea care te-aşteaptă şi cea care nu vine
nu te iubesc degeaba nu te iubesc de tot
batjocură şi-extaz fairplay dar şi complot
nu-mi cere definiţii şi nu mă cere toată
nu îţi voi da pe gratis nu îţi voi da pe plată
şi-oraşul mă sufocă şi tu îmi scrii pe cord
iluzia că mă vrei şi nu eşti de acord
oraşul îţi revine şi curge către seară
iar soarele mai linge din când în când o gară –
un prieten extenuat ce-nghite-atâtea vise
că dincolo de porţi sunt alte porţi deschise –
ce-i ăla labirint când străzile curate
nu-ncearcă să se piardă dar nici nu sunt furate
noi stăm pe o terasă – e-un five o'clock cuminte
şi lipăim din ceşti acelaşi ceai fierbinte
sunt mugur eu iubito cu-atâta calm îţi spun
că-şi frânge-n el oraşul hotarul rău de bun
pe stradă trecătoare şi trecători alene

gătesc în oase moi compotul lor de lene
mirată-ți cauți firea ai vrea să îmi vorbești
să cânți să râzi să uiți și-apoi să retrăiești
aceeași întâmplare în alte piei închisă
aceeași deznădejde de altu-n schimb promisă
dar nu putem fugi și vocea **lui** perfidă
cuvintele-și aruncă din orice cărămidă:
întrebă-mă de mine și nu îți voi răspunde
căci căutarea-ntoarsă în creiere se-ascunde
și poezia curge pe străzi de praf și-argint
în ochii-atâtor oameni ieșiți din labirint –
ce-i ăla labirint? când seara te surprinde
cum inima-ți iubita pe bani mărunți o vinde
iar tu – câinos și rece – te știu și te ascult
șoptești duios femeii cât o iubești de mult
dar parcă nu-ntru-totul decis și-ncepi din nou
să-ți faci la nesfârșire o alta drept cadou
iar eu cuprins de milă în fiecare seară
mă simt visat de voi și știu că vi-s povară
orașul tace-n fine – și liniștea se stinge
scâncind pe-aceleași străzi pe care nu mai ninge
și-un ochi rămas deschis mai poate să zărească
pe cerul negru rece o lună ca de iască
și singur te condamni ce-i aia resemnare
și intri-n noapte-ncet pășind peste hotare

ORAȘUL – *NOAPTEA*

orașul mă așteaptă cu porțile deschise
în noaptea-n care vise sunt sigur interzise –
și împăcat în ziduri femeia mi-o ascund
în pietre și în sticlă și în beton profund –
e ea orașul negru și-n a ei pântec tare
sunt rătăcit și singur și fără îndrumare

mă văd de sus – privind – cu cărămizi pe buze
împachetat cu grijă de străzile obtuze
cu mâini înfipte-n geamuri cu degete în priză
un labirint de risc pentru-o uriaşă mizã –
ce-i ăla labirint? – *e el şi este ea* –
oraşul îmi şopteşte cu voce de peltea
simt că adorm cu totul în liniştea cumplită
dar carnea ta uscată în mine-i dăltuită –
iar cântecul se urcă spre somnul cel dintâi
şi mi te pune-n pat lasciv la căpătâi
vreau să-mi trezesc simțirea cu-n *noapte bună dragă!*
dar buzele de gresie n-aduc deloc a fragă
şi-ncep iar să te caut şi-n aşternut lucesc
doar mâinile nătânge a celor ce privesc
dau de pereți oraşul tronând din primul vers
iar resemnarea toată mai sper s-o-nghit din mers

şi te găsesc în fine – obraznică şi rea –
cu sufletul o zdreanță cu piei de catifea
cu pântecu-ți depou pentru tramvaie repezi
cu dinții de-ebonită ca nişte hâde lespezi
şi te găsesc în fine – timidă şi supusă –
din astă lume-n alta de-aici încolo dusă

şi mă arunc şi-oraşul închide-un ochi degrabă
lăsându-mă robit în brațe moi de roabă
e straniu cum mă doare dar am să ies pe stradă
o piele goală lumea să pipăie să vadă
oraşul să mă bată pe buci cu-antene lungi
şi lumea să mă ştie în linii şi în dungi
– de-abia acum descopăr bordura şerpuită
şi luna în ferestre şi-n ochii mei zidită
şi-amantul meu oraşul şi-amanta mea frumoasă
îmi picură mesaje pe fiecare casă
ŞI STRIG CĂ VĂ IUBESC CUM POATE NUMAI URA
ÎNGĂDUIE SĂRUTUL ŞI MÂNGÂIE BORDURA

cu frunze de plăcere în parcul înnoptat
extrag apoi plăcerea un strat de sub alt strat –
ce-i aia căutare când firi de detectiv
descoperi nu în tine ci într-un gest tardiv –
şi lacrimi de şampanie şi sânge de bordeaux
sărbătoresc cu umbra un gând la indigo

stau câteodată singur din ce în ce mai rar
înconjurând oraşul cu limbă de ogar
mă-ntorc cu-autobuzul şi dimineața-ascunsă
apare obosită cu cearcăne netunsă
a mai trecut o zi s-au consumat ranchiune
în cameră la mine m-aştepți
cu somnu-n strune şi te cuprind în brațe
ca pe-un balot de iarbă şi tu mă muşti de dinți
şi mă apuci de barbă ne latră aşternutul şi eu încet vestesc
sunt mugur eu iubito în pat să te pețesc

închis pe-această foaie îmi uit tristețea-n lume
ce-i aia poezie – atât apuc a spune
nu este resemnare dar este labirint
un pui de câine negru cu creier de absint
genunchiul tău de patimi şi unghia mea de rouă
un cer care ne ninge ne soare şi ne plouă
oraşul care-aşteaptă cu porțile deschise
abise de cuvinte şi de-nțeles abise

orice sfârşit e tragic adio deci la toți
simți uneori durerea din vorbe cum o scoți
îți fierbi saliva-n gură şi-o-ntinzi pe foi candide
se naşte poezia din clipele lucide

aş vrea să-nchei aici adio cititor
îmi cresc nebunu-n mine şi-mi sunt şi spectator
iubita nu m-aşteaptă oraşul e departe
un happy-end lipseşte şi totu-i ca la carte
ce-i aia poezie ce-i aia căutare
ce-i ăla labirint ce-i aia resemnare

CÂNDVA

parchetul cândva
se iubea cu podeaua şi promisiuni
în urechi îi scăpa
iubita mea îşi pune basmaua
din lemn măiestrit meşterită basma
e acolo pe jos neprăjită cafeaua
naivă chiar ţoale iubita-şi scotea
parchetul cândva
se iubea cu podeaua şi noi ne iubeam
şi-apoi beam cafea
acuma e altfel parchetul promite
cafeaua promite iubita iubeşte
naivă iubită ce râde regeşte când sânu-i
se pierde în mâinile reci
în mâini de poet cu gânduri pripite
acuma e altfel şi altfel petreci

REVENIREA BESTIEI SEXUALE

tu crezi că eu nu vreau decât sex de la tine,
pe când eu vreau altceva – vreau comunicare, înțelegere,
şi mult mai mult sex decât ți-ai putea imagina:
vreau două-trei partide explozive într-un bloc cu bulină roşie
atunci când profetul hîncu anunță cutremurul bucureştiului
vreau o zguduire zdravănă în taxiul Dartex
pentru diversiune te vreau apoi cu duioşie în lanțul de magazine diverta
vreau să mătur cu tine pe jos apoi, țintuindu-te de toate rafturile cu biscuiți
ale Carefour-ului din Pantelimon şi apoi să-ți gust Orhideea
şi să plătesc cu card
vreau evident fidelitate în buzile Multiplexului, să-ți susur în ureche acolo

toate porcărelele de serie B pe care le-am reținut din filmele americane
dar toate astea cu decență – te rog frumos, în limitele comunicării între doi oameni
cu libidoul pe stand-by, care şi-o trag între două partide de oboseală cu existența
care se enervează că nu trăiesc decent, la liman
precum un general manager sau vreun patron coios
ce şi le permite pe gagicile alea din playboy
dar nu i se scoală

EXERCIȚII DE MEDITAȚIE: FRECȚIA UNU

Tragi adînc aer în piept
Iar la fiecare expirație pronunți, apăsat, cuvîntul OOOM
Corpul tău este perfect relaxat
Mintea goală de vreun gînd parazit.
Eşti perfect conştient de corpul tău, boule,
Nu eşti niciunde altundeva decît în acest moment prezent
Care îți blochează orice referință la trecut
La viitor
La suferință
Sau la dorință.

Mai repetăm odată,
Eşti respirația ta, eşti acest moment perfect care nu va reveni,
Eşti gîndul tău fugar de singurătate, nepăsarea față de acest gînd
Eşti într-un Sati perfect – doar aici, doar acum

Dacă ai fi vacă, pe-un izlaz în apropierea sucevei,
Mintea ta ar fi la fel de goală,
Dar ți-ar freca plictisită Adela greabănul

Simona Constantinovici

S-a născut la 27 ianuarie 1968, în comuna Ciacova, județul Timiş. După terminarea, în anul 1986, a Liceului de Informatică (actualul „Grigore Moisil" din Timişoara), a devenit studentă la Facultatea de Filologie (specializarea română-franceză) din Timişoara, pe care a absolvit-o în 1990. Din acel an rămâne la Catedra de Limba română a Facultății de Litere, Istorie şi Teologie a Universității de Vest din Timişoara.

VERSURI:

Casa cu tăceri de toate mărimile (poeme), Timişoara, Editura Augusta, 1996, 66 p. (Premiul de debut în poezie la concursul „Gheorghe Pituț").

47. îngeri de catifea (poezii), Timişoara, Editura Brumar.

Prezentă cu grupaj de poeme în antologia: *Zona. Prozatori şi poeți timişoreni din anii '80 şi '90*, Timişoara, Editura Marineasa, 1997, p.430-437.

PROZĂ:

Colecția de fluturi (roman), Timişoara, Editura Brumar, 2005, 310 p. (Premiul de debut în proză, revista „Mozaic" şi Editura AIUS din Craiova).

Nepoata lui Salvador Dali (roman în curs de publicare) – autoarea a realizat un proiect literar, obținând, în 2005, o bursă literară din partea Uniunii Scriitorilor din România şi a Societății de Gestiune Colectivă pentru Drepturile de Autor COPYRO.

* * *

„Simona Constantinovici oferă cartea (47 îngeri de catifea) unei experiențe excepționale, transcrise cu inteligența celui care ştie a-şi pune în scenă întâlnirea şi lupta cu limitele".

Cornel Ungureanu

* * *

voi scrie despre îngeri
împotriva tuturor curentelor literare
împotriva tuturor genurilor literare
ca şi când ei ar fi proprietatea mea
voi scrie până la moarte
despre cum
într-o noapte cu stele
fiinţele astea
pe care mai tot timpul
le ignorăm
mi-au redat pofta de viaţă
voi scrie împotriva poeziei
care se respectă şi nu-mi va fi ruşine să spun
că, de fapt,
eu nu votez cu nimeni
nu sunt pe nicio baricadă
nu fac ierarhii
şi nici clasamente
nu cunosc argoul
şi nici talent nu am
voi scrie despre
filozofii neînţelese
cuvinte magice
voi scrie despre îngerii
căzuţi la picioarele Poeziei

* * *

a trebuit să mor(i)
în 47
o dată, de două ori
la infinit
pentru a scrie poezie,
Doamne,
cum păsările noaptea
se despart de lumină
a trebuit să mor(i)

cu îngerii la masă am stat
în salonul 47
ei tăiau pâinea
eu brânza şi roşia
ei se ruşinau de cuvinte
eu de moarte.

* * *

mă îmbăt cu apă rece
cu apă plată cu apă
dureros de inanimată
iulia se spală pe mâini
cu aceeaşi gingăşie cu care piaptănă
seara
părul păpuşilor
vara
uneori
în ligheanul
cu margini
rotunde câte-o
lacrimă
cade

* * *

se auzeau cântece
şi psihologul spitalului
îşi ținea capul greu
în mâini plănuind să măsoare cu
sufletul îndoielile (de catifea)
din salonul 47 cu termopane
se răsfrângeau notele în piramide
firul de neant al
clepsidrei
vibra îndoiala
şi moartea
În lunecuşul
negru al pletelor
şi cu sufletul făcut sul pacientul ideal
şi-a pictat
trupul de la un capăt la altul
(fără ca medicul de gardă să-l întrebe dacă-l ustură pensula docil înfiptă în culoare)
cântece de veghe ca-n transă
cântece de verde se spărgeau în pat
şi psihologul îşi ținea capul greu
în mâini plănuind să măsoare cu
sufletul pe buza unui pahar desenat
îndoielile (de catifea albastră persană)
morțile
pare
impare.

POEM FĂRĂ ÎNGERI

gâfâit de fanfară. bocet. suspin.
i-a pus Dumnezeu mâna-n cap
şi l-a agăţat de speranţă
la doi metri înălţime ca pe
un nor deasupra lacului
de vopsit iluzii
cum să nu te doară când
în inima Lui
speli de veacuri porţelanul
adus din Majorca cu ambele
mâini uneori cu vârful limbii
încât cei care te iubesc nu mai
ştiu ce să creadă.
fatalmente fiecare membru al fanfarei
se reflectă
încălţat în bătaia tristeţii
cu păreri cu nevoi
cu balsam cu îndoială.
taramtatam.
undeva
ca-ntr-un os de şacal
gâfâit de fanfară. bocet. suspin.

(gândit, în salonul 47, deasupra chiuvetei, în timp ce spălam vase)

* * *

(cineva îmi dicta
şi eu scriam:)

norii
ca o perdea
de iluzii
nespălată de mii de ani
pe care te-ai gândit s-o îndeşi
în forma de azur a privirii
Celuilalt apasă, da, ei norii
impertinente apariţii
pufoase minore indicii astrale apasă pe sânul cerului
pe cel stâng
pe cel drept
şi greutatea Lui se lasă uşor pe pământ
ne punem capul pe genunchii Lui
zgrunţuroşi
apăsăm cu vârful vorbei perpendicular pe ochi
obosiţi de nori ori de altceva ce aduce a nori
fata care vinde sifon poartă în fiecare luni
o rochie albastră
alaltăieri am găsit-o moartă în Parcul Central
plouase şi medicii legişti n-au reuşit
să culeagă suficiente probe
în burta ei s-au pitit câţiva nori
de felul lor anonimi,
o icoană
şi-un carneţel
cu poeme
avangardiste

* * *

porumbelul cenuşiu
a cărat de luni până
sâmbătă seara crenguțe
le-a cules din tei în cioc
(avem un tei în fața dormitorului)
şi-a făcut cuib
sub balconul nostru
acum stă liniştit o priveşte pe
iulia cu ochiul magic al iubirii
de mamă postmodernă
porumbelul cenuşiu
fotografiat de marius
pe la orele amiezii
e atât de bucuros el ştie
că iulia a ieşit din spital
dimineața la şapte când roua
tremură-n frunze porumbelul
se desprinde-n tăcere de cuib. pe umărul iuliei
îi e cel mai bine…

* * *

a trecut
ca o barcă fără vâsle
timpul
şi acum îl aud
cum şchioapătă mut
pe la crepuscul
tandru şi des
a trecut

printre cuvinte
printre fiecare
din noi
iulia mea
prin pâinea de pe masă
printre gene

îngerul greu
lopătând
geme

***

nu mai sunt
eu
am
tot
murit
în lunile
din urmă
precum
floarea
din
glastră
toamna
târziu
pe când
greierii
timid
se-nchină
la stele

nu mai sunt
eu
am
tot
lăsat
să mă
înlănțuie
ghearele
timpului
floarea
din
ochi
îmi
zice
că
dimineţile
sunt
toate
la fel

Francisc Doda
(1969-1995)

Editura Marineasa i-a publicat în 1995, volumul postum de versuri, *acel poem de jumătate de oră*.

***

„Doda Francisc – Poezii, Doda Francisc – Proză, Doda Francisc – Opere, sunt cele trei caiete (unul e vocabular, de fapt) care au rămas în urma lui Feri la 22 martie 1995, când el a plecat pentru un timp, nu se ştie încotro, ultima dată fiind văzut în oraşul nostru pe liniştita stradă Odobescu, undeva în dreptul unei case îmbrăcate în iederă.

Feri – douăzeci şi şase de ani, campion naţional la Kickboxing, fost membru în Legiunea Străină, de un an familist, fotbalist, şahist, poet, prozator şi prietenul meu, asasinat în primăvara asta".

Gabriel Marineasa

***

„(…) Francisc Doda deţinea o bună ştiinţă a scrierii poemului (…) Se poate vedea deosebitul său talent, originalitatea şi simplitatea cu care aborda temele simple ale literaturii. Poetul este cuprins de viziuni, de iubire, de enigme, toate exprimate într-un limbaj frust, dar select ce-i conferă poeziei sale autenticitate, singularitate. Volumul … justifică prezenţa lui în rândurile celor mai bune debuturi în poezia postdecembristă".

Gellu Dorian – Tineri poeţi români de dincolo de Styx, Editura Timpul, Iaşi, 1999.

ÎNTUNERIC

Întuneric din mâinile mele
Se scurge pe pomii din jur
Sprijinită pe pervaz
o umbră de copil
Gândacii dospesc de uimire
de ce oare e brumă pe drum?
Reflexul parcă decolorat
smulge perciunii râsului meu
Răscrucea-i rănită
de trei vânturi căprui
ce trag cu ochiul la cina târzie
călăriți, goi pe umeri, pe șolduri
la călcâiul meu buba e moale printre copite
și adormiți devreme păreri de rău.

IDILĂ

E liniște …
aerul neîncetat se scurge
asemeni undei prin sufletul corăbiilor
temple plutitoare mânate de amintiri
creând în jur vârtejuri ce mă înrobesc
Un iz de ochi albaştri sfâşie tăcerea
un spirit se ascunde
transformându-mă într-o tulpină umană
ce se izbeşte de ziduri şi voci
Nici până acum n-am reuşit a stabili
identitatea clipei muribunde
ce-a luminat tăcerea

ZIDUL

Zidul adună liniştea
din grădină
pe-o masă cerută
între două bănci
zidul privit
cu ochelarii reci
te furnică pe buze
scrâşnind din cărămizi
cu praştia în mână
mă scurg şi nu m-opresc
zidul te măsoară
Tu eşti un obiect

ACEL POEM DE JUMĂTATE DE ORĂ

Acel poem l-am scris
într-o jumătate de oră
cinstindu-mă cu vinul inspirației
cerneala creațiilor mele
şi coperta sublimă a lor

Acel poem l-am scris
rătăcit în cercul vicios al gradelor
acoperit de țigle lipsite de soare
iritate de vânturi
furat de netezimea minutului
lovindu-mă de brațele sale
Acel poem l-am scris
În aburul foii de caiet
Martor ocular al nopților albe
Dezlipite din pleoapele mele
Disperat agățându-mă de pană

ACELAŞI

Ce-mi pasă
căci oricum mă voi înfrupta
din mierea curgând a laurilor
şi vorbele-mi îmbălsămate
în sângele ce-a rătăcit pe străzi
vor fi cântece de leagăn
pentru cei ce au uitat să doarmă.
Nici o clipire nu-mi va ghici masca
îmbătrânită de sete şi giulgiul de praf
sub care mă târăsc
nu va stârni nici vânturi, nici pumnale.
Înotând în ceaţă mereu în noroi
hohotind homeric spre ziua de apoi …

*** * ***

Groapa de pe umeri
după ce-am ascuns-o
am răsărit splendid
pe-acoperişuri strâmbe
pe-atunci se învăţa
latina
firului de lobodă
şi orice icnitură
era o melodie
de succes
zburdălnicia ca o pană
chiar mi-a şters bocancii
de-o molie de plastic
am lenevit pe-un colţ
era coadă
se construia o ziuă
din cărţi mai vechi
de joc.

JOCUL

N-am crezut că trapezul
e aşa de sus
seninătatea lui
puteam s-o dezmierd
în nopțile de pe plajă
pe refluxul scoicilor
crescute pe pat.
Mişcarea lui – atât de sărată –
te atârnă pe cuierul
răului de mare
meduzeleaisberg
tăindu-ți respirația
sărutul falezei
te-ndeamnă
să urli să nu mă cobori
e ciudat chiar şi guvidul
ce înfloreşte pe coasta pătată
ba-i transparent ca apa
ba-i negru ca un zid.
În sertarul din stâncă
am ascuns o liană
ce s-a prelins printre fisuri
tropicul se clatină
e beat de căldură
plasa a dispărut
şi nu mai e nici gheață …

NATURĂ MOARTĂ

Umerii-mi apasă
o pulbere sonoră
un pas o scoică
un harpon
Sufletu-mi mângâie

o clepsidră moartă
furtuna din fructieră
respiră parfumul
Modelez un tors de satin
cu privirea
plutind pe carnea
unui ocean de riduri

*** * ***

Se târâşte gheaţa prin oraş
rebelii o calcă
şi din ghearele ei
fac talismane
sloiuri se târâie pe buze
pe ochi şi pe chitare
mi-e frig şi clopotele-ncinse
de atâta linişte
îmi rumegă privirea pe-ndelete
gheaţa s-a târât un pas
solzii ei încep să cânte
o arie şi-un zâmbet
câinele a murit
pe când eram beat de spaimă
la răscruce...

DACĂ

Dacă umbra ta
nu-mi va mai plânge-n palme
obrajii
ce rost ar avea.
Dacă ochii tăi
nu cântă

pa lacrima valurilor
pe râu nicio barcă
doar ceață în zori.
Am acostat o scoică
cu zâmbetul tău
ea va sluji ca trofeu
în dicționarul meu de tăceri
E-atâta praf
în zilele de ieri

OGLINDA

De n-ar exista valuri
ci doar oglinda
desigur podurile
ar fi caraghioase
Dimineața
– stilet de lumină
seara – parodie
tremurul inimii
ca şi frica de altfel
ciudate animale
poate împăiate
poate cerşind
Bucuriile – iregulatele –
dulci coşmaruri
gâdilându-mi carapacea.
Travestit în fir de iarbă
aş juca pantomime
pe orice fel de sol
pân-ce arşița m-o usca.

DESPĂRȚIRE

Acuma plec
cu tot cu fluturi
ce se ofilesc în insectar
Acuma plec spre noi strănuturi
de care tu nici n-ai habar
Acuma plec pe auroră, uitat de tine
şi-alți destui, să-ngenunchez pneumonia
acestui jalnic glob terestru
Acuma plec mă doare splina
şi râsul mi s-a gârbovit
Acuma plec asta mi-e vina
sunt prost, parşiv şi chiar zgârcit
Acuma plec şi plec târâş
am plumb în ochi şi varză-n creier
mi-e pijamaua ruptă-n suflet
în fața ta sunt doar un greier.
Îmi plouă vântul în galoşi
medaliile sunt pe perete
brotăceii sunt nervoşi
te rog nu-mi strănuta pe ghete.
Acuma plec e anotimpul
plânsului la colț de stradă
în menghină mi-am prins surâsul
şi dinții care stau să-mi cadă.
Petrecerea e încă-n toi
veséla urlă şi răcneşte
o cană moare suspinând
bine a fost şi-ncă mai este.

Nicoleta Douca

Născută la 18 decembrie 1968.

A publicat trei volume de versuri:

MIGRAȚII – Editura Modus P.H., 1998.

PERSONA: *DETALII, MUTAȚII*, Editura Marineasa, 2001.

SLĂBICIUNILE DISCIPOLULUI, Editura Marineasa, 2004.

***

„Suntem toți, îi spunea (scria) Cioran lui Eliade, nişte spirite religioase fără religie. E posibilă o poezie a sentimentului religios, crezând în Dumnezeul scrisului şi al scriitorilor? În Oravița miturilor artistice revigorate, Nicoleta Douca, autoare de reală înzestrare, calcă pe această „via crucis" cu credința celor aleşi. Momentele înalte ale scrisului ei mă bucură şi datorită faptului că ele împlinesc o geografie literară".

Cornel Ungureanu

LINII DE INTERPRETARE

Sunt aşa cum niciodată nu am fost
: ansamblu de contrarii ce nu se mai isprăvesc,
aşteptând
să îmi fie dat a trăi, aici, sensul naşterii sau
numai darul figurației. de fapt se
traduce:
„întâmplarea se modifică după diferențele de putere
măsurate prin autenticitatea nostalgiei, pentru a ne
familiariza mai uşor cu peisajul şi cu eroii unei
astfel de înțelegeri”

puțin mai altfel privind, sunt unul dintre personajele
care îmi poartă numele.
şi, ca întotdeauna, locul contează. şi cronicarul.
însă el preferă ascetismul, în acest tip de relație,
lucidității fără logică şi speranță, unde cu greu
te poți suporta pe tine însuți.

evident este vorba de jocul cu cifre, limite şi
obstacole,
iar făptura care mă simt acum porneşte de la un
amănunt:
textul pe care îl scriu simțindu-mă aproape vindecat.

* * *

îmi place să aud geamurile spărgându-se pe asfalt,
acolo fragilitatea ființei nu trebuie să treacă
testele de comuniune.

noaptea însă, simt lanțurile ce leagă muntele de sare
de mâinile ce-l mărunțesc.
prin urmare, de mai multe ori au dreptate
cei ce au dinții crescuți în trupul meu.
aşa vreau eu izbânda.
mă las deci, altora mai îngroziți decât mine.
În mijlocul unui efort solitar
lumina se va întoarce în pace cândva,
ridurile ochilor vor tânji după întuneric, ba chiar
firesc, la capătul lumii, câştigă credibilitate rănile mele.
…

– rogu-te, nu mă pune să văd din poziția mea de
martor
dimensiunea modestiei.

(Consemnări din „Cum gândeşte prostul satului")

întâmplarea e născocită şi nu are însemnătate precum
învățătura de a nu deranja oamenii ce se obligă
să râdă pe străzi, piețe, bulevarde, etc.
speriindu-se unii pe alții.

DETALII ALE DESCRIERII – OGLINDA

tremură şi se unduieşte fără rost iarba crescută
în mijlocul podelei: prin intrarea decupată ceea ce poți vedea,
sunt tot mecanismele de control ale sensibilității.
într-un plan secund schimbarea la față e observabilă
mai cu seamă în ceremonia cu care eşti deşteptat
când visezi urât: îți auzi numele – şoptit venind de deasupra
mesei, apoi tresari pentru fiecare vocală rotunjită apăsat
din următoarea strigare, ca în cele din urmă să ajungi

sub tavanul ştiut.
citeşti silabisind despre pata neagră:
ai nevoie de o casă mică în cea mare şi
de o legendă cu piatra de temelie care să ți se potrivească.

BINECUVÂNTAT FIE CEL CE NU SE ÎNDOIEŞTE DE PLECAREA SA

după aceste vorbe, în văzul lumii pe masă
răspunsurile făgăduite şi apa rece, de nicăieri
au primit semnul „inutil" şi „ chinuit" .
am traversat exersând, dansul plutitor al înecaților
unde dimineața aduce de fiecare dată
mai multă lumină decât poate setea mea să ceară;
din aceste recipiente m-am risipit
despre care ştiam că sunt totuna cu mine,
de obicei pline de recunoştința lui a pierit mistuit.
e mai bine totuşi, dacă lucrurile rămân la locul lor
aşa cum coregrafia Maestrului o cere:
devreme, devreme îți pui sandalele cu aptitudini şi te arunci
(coborând din cer bineînțeles)
mulțumit de efectul senzual şi rafinat
-într-o interpretare aproximativă sunt:
transpirația, turmele şi sacul pe care jos din spate
nu l-am lăsat.

Binecuvântat să fiu când mă tem
Eu cel care virtualmente sunt apt pentru orice ticăloşie.

DETALII ALE DESCRIERII – PORTRETUL

norocul unic de-o noapte se rostogoleşte
surâzând greşalelor mele, îndreptându-se triumfător

în capcana pusă anume să-i testeze puterea.
s-ar putea să fiu în casa părintească, exact în
tabloul acesta săpând o urmă în perete.
din el nu țip şi nu înjur: ştiu sigur că aceasta e
ordinea după care se numără paşii dintre ferestre.
aşa că nu vreau să mi se acopere fața; închid
ochii de melc şi-mi urmez casa până când
trăirile îmbâcsite se vor fi atrofiat în sfârşit.

ISTORIA UNUI SPAȚIU EXTREM DE REDUS
– CU GRILAJ ŞI RAME –

fără eprubete metafora uşoară, pozitivă,
devine strip-tease
cum cei slabi vor găsi îmbrăcămintea celor care
tocmai au plecat:
te bazezi pe asceza* acestui trup de la care
îți iei rămas bun în fiecare dimineață fiindcă
vrei să laşi totul în ordine
deşi noaptea rememorezi totul,
aşa cum fantomele care îți populează camera
îşi trădează meseria.

gând redus până la capăt: inima de literatură
a lucrurilor şi mersul pe jos,
un mod personal de a face penitențe.

* unicul gen de romantism ce-ți este întrucâtva acceptat.

*** * ***

aşa a fost tot timpul, un fel de trecere prin
Săptămâna Patimilor.

– cred că nu am avut înainte preferințe pentru
acest model de confesiune –
mai demult reuşeam chiar să fiu foarte curajos
încât dacă m-aş fi îmbrăcat în zale cavalereşti
anumite fapte s-ar fi întâmplat poate
numai în imaginație.
acum e limpede ce caut.
şi uite-mă în aşteptarea biruitorilor. iar
ceea ce înseamnă schilodire e de fapt
obligația civică: ai să te căieşti, sigur, aşa vei face.

se cuvine totuşi să admitem că,
în fiecare dimineață unii învinşi se întorc din bătălie
pentru a-şi plăti
cheltuielile de înmormântare.

(Consemnări din „Cum gândeşte prostul satului”)

*** * ***

gândesc la atelierul în care mă prefac că scriu un roman
ca la o minciună fără remuşcări.
o dată pronunțată fraza, propria-mi biografie devine
mai coerentă şi
nu ştiu de ce, limbajul de tip mercenar se potriveşte
cel mai bine zilelor noastre când suntem din ce în ce mai
zgârciți cu gesturile, adulmecând aerul până la limita
exemplarității

oameni şubreziți
(trimițându-mi pe lângă cuvenitele acuzații şi multe
înjurături)
în exemplul ştiut de mine
stau pe malul de dincoace şi privesc tot infernul
de pe celălalt:

legile majorității aduc paralizia, criza, nulitatea.
dacă e să aleg spectatorii, îi prefer pe cei
de la cursele de cai şi nu din simplă răutate, ci
de cele mai multe ori doar pentru că ştiu să se uite
la ceas, să aprecieze corect 3 minute şi 40 de secunde

experiențe confesiv-meditative

din lipsă de cunoştințe ne pregătim să părăsim
acest vis, prea lucitor, prea roz pentru noi:
pitorescul, amănuntul „regretabil" care
eşti, nu poate susține vederea penetrantă a memorialistului;
încerci apărarea prin ignorare

SPUNEȚI CE ŞTIȚI DESPRE MINE!

: îndârjirea cu care îți aperi greşelile
abilitatea cu care utilizezi renunțarea,
este cheia de înțelegere pentru starea de victimă,
modelând însăşi fizionomia.

: trecătorii transparenți, pentru a nu fi încremeniți,
au datoria de a-şi primeni când şi când carapacea
majoritatea se raportează strict
la evenimente, cu recuzită şi cele de trebuință.

obligațiile în cazul de față, sunt vechi şi prea
groteşti
pentru a fi luate în serios, cu siguranță
ce va să fie, are somnolența orientată spre înapoi.

ISTORIA UNUI SPAȚIU EXTREM DE REDUS – CU GRILAJ ŞI RAME –

următoarele rânduri se vor citi[1] adoptând
tonul şi mimica incantației.

hainele şi îndelungata răbdare, leacuri sterpe se vor dovedi
şi loc mai e îndestul. mlaştini cu poveri nesfârşite pentru cel
ales şi loc mai e îndestul.
ție care n-ai fost chemat, spaima, riscul şi încrâncenarea şi loc
mai e îndestul.

„în locul" dumneavoastră aş opta pentru altceva[2] atâta timp
cât lucrurile stau astfel. iar ele exact asta aşteaptă: să fie deco-
rative.

BIJUTERII DIN PIAȚA ABUNDENȚEI

„iar calea era o scară sau o
frânghie … nu se ştie."

*

de bună voie îngustez porțiunea de drum pe care
m-am micşorat să-mi pot aparține mie
cu tot dinadinsul,
până la întunericul în expansiune şi fără exterior
prin care elegantele-mi temeri, ignoranțe şi dureri
chiar nu se vor mai ocupa cu nimic.
numaidecât se aplică glorificarea
şi trecând mai departe prin baia spovedaniei,
omniscienții mei caligrafi se vor vedea ieşind

[1] rostirea presupune o mişcare orizontală prea puțin necesară.
[2] dezordinea aparentă câtă ți-a fost dată – o continuă iritare nervoasă – e de fapt teama de a nu avea talent.

Rodica Draghincescu

Născută în oraşul Buziaş, la 29 noiembrie 1962, România, trăieşte în Metz, Franța. Membră a USR.

POEZIE: *Aproape cald,* Editura Plumb, Bacău, 1993; *Fiecare avem sub pat nişte fotografii de care ne este ruşine*, Editura Marineasa, 1995; *Obiect de lux ascuțit pe ambele părți,* Editura Cartea Românească, 1997; *Ah! Antologie poetică*, Editura Vinea, 1998; *EU-genía*, Editura Vinea, 2000.

PROZĂ: *Distanța dintre un bărbat îmbrăcat şi o femeie aşa cum e*. Roman, Editura Marineasa, Timişoara, 1996, Seria PROZĂ; *Craun*. Roman, Editura Paralela 45, Bucureşti, 1999, Colecția 80, Seria PROZĂ; *Tangouri pe trambulină*. (Yeseuri), Editura Paralela 45, Bucureşti, 2001.

Premii: Premiul de debut în roman, oferit de Asociația Scriitorilor din Dobrogea, Constanța 1996, Marele Premiul de Poezie «Geo Bogza», acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Bucureşti 1998, Premiul special al Salonului Internațional de Poezie, Oradea 1998. Premiul de Poezie al Asociației Scriitorilor din Bucureşti, 2001.

***

„Rodica Draghincescu scrie o poezie a nevăzutului, a „de nemărturisitului", în care copilăria şi prezentul sunt aduse în acelaşi prezent derutant, întrețesându-se şi contrazicându-se cu maliție. Nu tehnica şi nu familiaritatea cu diversele postmodernisme ale clipei dau consistența acestei poezii, ci ignorarea lor nonşalantă. Rodica Draghincescu recuperează nu doar o lume, un spațiu şi un tip de sensibilitate în care femininul se copilăreşte cu grație, ci şi o gravitate, un tragism disimulat în strategii retorice prin care, ascunzându-se, eul profund al autoarei ne arată doar fața pregătită pentru spectacolul disimulării".

Mircea Mihăieş

BOB DE NISIP MARIN

aici nu mă va găsi nimeni

totul e calculat dinainte
în apa călduță a infinitului:

ziduri, ziduri
din care oricând ar putea izbucni înserarea

scot de sub unghie un
bob de nisip marin

îl legăn în palmă
stărui puțin, cât să ajung cu buzele
de genunchiul țărmului

apoi îl arunc
în cele şapte crăpături ale vântului

un fel de a accepta să mi se întâmple un chin
căci mai apoi mi-e ciudă, mă smiorcăi,
mă acuz inutil

târziu
de-acum fiecare lacrimă e un bâlci
în care a scăpat o leoaică

EU VIN EU PLEC EU VIN EU PLEC
(efect de zid II)

Cu o foarfecă imensă (bună seara!)
eu nu aş fi tocmai eu
chipul tuturor e chipul meu
chipul meu e restul nimicului
care chip nu are susținere nu are pământ nu

doar umbră şi-n umbră o insectă parşivă şetivă fosilă
spunând o rugăciune de la coadă la cap
chipul meu e un gest fotografiat (doriți apa ’nainte?)
chipul lui Dumnezeu a fost furat dreapta sus priviți
e când nu e când nu e va fi
când a fost s-a supărat pre noi inexistenții aşa
se justifică uşile din fotografia aceasta
şi lacătul ce le ține mănunchi iată-vă-s eu
încă din copilărie nu am chip răspund de gestul fotografiat
ca bucurie ori jertfă nu am nume mama bunica străbunica
odată când va fi niciodată pe când
fu mâine mânie şi ieri împăcare
într-un minut era că foloseau acelaşi
tâmplar notar măcelar fotograf
pluridimensional crescător de fluturi
pentru oamenii singuri (stați laolaltă?)
Iată-mă-vă-s ei voi ele în fluturărie
din a căror creştere prin scădere ați căzut
până la brâu uşa-i de vină se tot deschide
mai jos e lună plină la răstimpuri cine
zâmbeşte nu suspină cine suspină
nu râde aude: PĂSĂRICA! (țac-țac)
Valuri de fotografiați identici şi nici unul la fel
dreapta sus respirați uşa începe oriunde
fotografia va fi când a fost era şi mâine
un adăpost o congelare a rasei un set de omuleți în nisip
pe care îi umple şi îi goleşte vântul
precum ursitoarea în sângele mieilor tăiați la botez
gemete rugăciuni poziții înjurături urmări
(e poarta de urlet a iluziei?):
o fecioară pe sfoară de la fotografie la fotografie
pădure de e pădure de nu e
multă iarbă şi-n iarbă copiluți-tătuți
colorându-se ca fluturii pe deasupra flutureselor aprinse
2 paşi înainte 3 paşi înapoi
fotografiile lor pe trupurile lor sunt blana vie
2 paşi înainte 3 paşi înapoi

la perinița cu moştenitori eu vă voi mă
încă nu este totul văzut şi fixat
(din pubis izvorăşte râuşorul dalb?)
țac altminteri ar creşte o generație argintie
2 paşi înainte 3 paşi înapoi
eu vin eu plec eu vin eu plec
din fotografiile mele vă veți face o familie
din fotografiile familiei vă veți face o țară
din fotografiile țării vă veți face doua idei:
un organ inteligent înăuntru
un organ inteligent în afară
din fotografiile organelor o turmă de zei
2 paşi înainte 3 paşi laterali
gura mare! ochii mari!
nu vă temeți pisicile cățărate pe voi
sunt efectul de zid prea aproape

O ÎNTREAGĂ VINĂ ŞI-UN ÎNTREG CARACTER

(drumul spre poem)

dragă națiune română,

sunt dezertoare
şi-mi recunosc vina de
cât şi deşertăciunea voinței de a mă
numi draghincescu întruna
mă aflu încă pe linia 1 de fugă
nu m-am îndepărtat prea tare
pot fi regăsită oricând în
plin relief de lămpi lanterne neoane
lustrelupe de siguranță națională
şi readusă pentru desprinderea de verdele negru
al câmpiei române în care există undeva o gaură roz
de ieşit din patrie intrând cu totul în patrie
pe partea ei de basm sau balsam ovaritic

dragă națiune română,

s-ar putea să nu mă mai recunoşti
şi să nu mă mai poți acuza de găsire
«flori pâine şi sare 100% produse româneşti»
picioarele mi s-au tocit de la trambulina asta
care m-a ridicat din ce în ce mai jos
până când petalele şi firmiturile şi sarea
s-au făcut nisip de nimerit în noroi
inchizitiv vei zice tu imagine
imposibilă vei adăuga tot tu
mda am pe chip imposibilitatea
de care am fost acuzată de la bun
început fără probe de derulaj etnic
trădare sau invers
o întreagă vină şi-un întreg caracter
ale poporului între intrigă şi deznodământ
încapsulat în lacrimi româneşti

dragă națiune română,

cu limbi latine slave teutone
urlu original traducându-mi singură ce urlu
buza de jos mi-am mutat-o pe frunte
deh se poartă silabisirea cât mai facilă creierului

şi cât mai dificilă inimii
tangente astea din urmă zborurilor tarom
cu mulți pasageri trişti

dragă națiune română,

din prea multă salivă
de la nefericirea sau ineditul că
mereu va fi cum a fost aşa (1)
se aude un scrâşnet de dinți ascuns
în labirintul unei lirici sau
linii stomato-mazo-elastice nu
pentru a trece granița pentru sine ci
pentru a trece patria peste graniță

atunci când este important şi urgent
(tonul grav şi ironia de noi însene le
putem transmuta în
« quinta essentia » durerii comune sau în
oracolul de melc al nimicniciei române
vorbind sufletelor fără putință poezie părere)

dragă națiune română,

eu m-am luat pe cont propriu
şi nu am abuzat de tine
fă din mine ce vrei
sunt dezertoarea d.
mă aflu încă pe linia 1 de fugă
uşor de găsit în marele logos
am număr abrupt şi riscant
între înfățişare şi absență
alerg contrar nU
m-am îndepărtat prea tare de graniță
fug şi cad aproape de casă exact aşa (2)
cum mi-ai promis întotdeauna tu
cad şi mă ridic şi nu mai cad
asta numindu-se trădare sau fuga de patrie
sau draghincescu

GEAMURI NECHITUITE

o pândă fățarnică mă împietreşte
dincolo de începutul acestei oglinzi
sete, sete neterminată, rece,
între prima mea lingură de griş cu lapte
şi primul adevăr mințit.
Plantații de fotografii, păpuşi, râsete hieratice
în care puiesc îngeri perfizi.
Dincolo de jumătatea acestei oglinzi
geamuri nechituite, relief agresiv, vipere.

Prea înainte, prea înapoi
trei fete îngroapă în grădină un pui de cloşcă, stătut.
Mănâncă pâine cu magiun
cântă aleluia, zgâlțâie clopotele
mieilor crescuți,
se pitesc speriate de ploaie, bocesc,
adăpostesc lumânarea aprinsă sub haine,
pulverizând fierturile echilibrului pierdut

LÂNĂ NEAGRĂ

Febră.
O scară albă, dizgrațios de albă,
proptindu-se arogant de pieptul meu.

Stau cu picioarele în apă oțetită. Tricotez.
Din lână neagră un flanel.
Două pe față, două pe dos,
ochiurile îmbucă din lână cu lăcomie.
Două pe deasupra, două lăsate pe jos

Ghemul ca un titirez se învârte,
mănâncă din masă, din scaune, din pat.

Visez.
Deşirând în bucle negre, aspre,
rotundul prins în mine.

AICI

Între smerenie şi violență,
fotografiile ies kilometrice,
cu ombilicul lipit de obraz.
Din fiece surâs curge spre nord
laptele aruncător de flăcări.

Început şi sfârşit (I)

Singurătate,
transparență cu ouă de lăcuste.

Început şi sfârşit (II)

Pur şi simplu
Poemul, ținta luminoasă a descântecului
Pur şi simplu
Singurătatea, forța cosmică a pământului
Pur şi simplu
Ochiul, cămaşa lacrimii de gheață
Pur şi simplu
Durerea, rădăcina poetului, adevărată
Pur si simplu
Mâna, pe hârtia curată.

PRIMEJDIA EXACTĂ

lucruri ultime, mistice lămuriri,
o după-amiază sub greutatea potrivită
asemeni poemelor în care coboară arzând
rochii şi cămăşi părăsite
Aş putea vorbi la următoarea numărătoare
fără să țin seama de cei născuți din asfințit.
Primejdia exactă, ordinele interioare forțează depărtarea
sau măcar ceea ce ştie ea acum.
Aşa se explică faptul că oriunde şi oricât voi fi scris,
religia perspectivei nu-i simpla trezire
într-Altul, în plânsul cu care m-am deprins
când mi se spune: „Bună dimineața!”
Tocmai înlăuntru acel „ă” e învins,
incapabil să-mi fie ață, alarmă, anchetă,
Şi apoi, de vreo câteva zile,
privirile cioplesc îngeri
din tot ce ating...

Sorin Gârjan

S-a născut în 17 iunie 1962, Anina, jud. Caraş-Severin.

Studii: Facultatea de Comunicare şi Relaţii Publice a Şcolii Naţionale de Studii Politice şi Administrative Bucureşti.

Colaborează la principalele reviste de literatură din ţară.

Volume publicate: *Tăierea aripilor la îngeri*, Timişoara, Editura Hestia, 1993; *Îmblânzirea sinelui*, Timişoara, Editura Hestia, 1994; *Frontiera de cretă*, Reşiţa, Biblioteca Judeţeană „Paul Iorgovici", 1995; *Lecţia de anatomie în aer liber,* Timişoara, Editura Hestia, 1996; *Sezonul de vânătoare*, Timişoara, Editura Hestia, 1997; *Îngerul nimănui. Poeme siameze*, Timişoara, Editura Hestia, 1998; *Iani ... (ocheanul cu vitralii)*, Cluj-Napoca, Editura Eikon, 2003.

Îngrijitor de ediţie pentru volumele: Radu Săplăcan, *Exerciţii de balistică*, articole de critică literară, în colaborare cu Ioan Pintea, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2003; *Vinovăţie şi iertare în cultura comunistă*, în colaborare cu Aurel Podaru, Editura Mesagerul, Cluj-Napoca, 1999; *Rezistenţa prin cultură în comunism*, Editura Mesagerul, Cluj-Napoca, 1999.

Premii literare: Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România la Colocviile Naţionale „George Coşbuc", Bistriţa (octombrie, 2003). Este membru al USR din anul 2003.

***

„(...) De obicei profund şi grav, Sorin Gârjan nu îşi cenzurează decât arareori poza juvenil-romantică, de ins neliniştit, care observă (printr-o ceaţă metafizică ce aminteşte melancolia unui de Chirico) cum gheizerii imaginarului ţâşnesc din toate colţurile imunde ale cotidianului. Poet al tragicului existenţial, Sorin Gârjan ne aruncă adevărul în faţă ca pe un prosop salvator, plin însă de scoriile unei realităţi crude, nefardate, surprinse într-o viguroasă viziune expresionistă, ce-l situează printre poeţii cei mai profunzi ai dramaticei noastre actualităţi."

Ion Cristofor

AKÉDIA: SÂRGUINȚA NIMICULUI!

…(mi-am pierdut capul… zilele… puținul avut!)

lipsit sunt – iată! – de turma chiotelor/ de râsul lor fugit de acasă ca un câine care preferă lanțului asprimea unei ierni trăite în cimitirul gunoaielor/ care a ştiut să aleagă între golgota indiferenței şi golgota gamelei cu lături prețioase şi sigure! (patruzeci de ani au trebuit ca să treacă până să încetez să mai râgâi după rugăciunea de seară ca după un desfrâu cu şampanie aleasă. totuşi, atât de puține gânduri se bucură, parcă văd în fiece clipă un sicriu scâncind între pulpele fremătând ale mamei/ căzând şi prinzând rădăcini în putregaiul acestei pregătiri pentru o singură cale: scâncet ciudat, amestecătură de cântec şi plâns/ arta pierderii sufletului: un copil rătăcit într-o pustietate fără flori şi feres-tre rugându-se-ntruna în toate limbile morții!).
&
de la o vreme cămătarii îşi toarnă arginții în sângele stins ca-ntr-o groapă cu var, mama şi tata tot vin unul spre celălalt cu capul ascuns în mari buchete de crini…iar eu, prietenul greierilor sângerii – închişi în cutia patefonului vechi! – zac sub perfuzii de cântec: un fel de chiţăit vesel prins într-o cursă de şoareci – o rouă sticloasă, nu scârbă, nu limba băloasă a vreunei pohte bătrâne. (realizezi că între viața ta şi a lor cresc buruieni şi resturile unui menaj sanguin devorându-şi strigătul, văzul/ că limbă de şmirghel au avut toate iubirile tale, piele cu solzi şi parfum de anghinare uscată la soare.) doar Dumnezeu ştie măsura cămăşii de forță căreia ei îi spun suflet!… – fericiți cei ce şi-o poartă ca pe o ie uşoară/ ca pe o margaretă în părul negru al vieții!

&
un soare albastru răsărit din întunericul nopții-i femeia/
o sfioşenie-n halat de mătase care atunci când ți-e rău îți
aduce ceaiul amar şi-ți sărută sudoarea, îți citeşte din psalmi
şi aprinde lumânări parfumate: inima tristeții cântă în ea
precum un violoncelist necunoscut pe marginea unei şosele
pustii. aproape, într-un spital cu nebuni şi borcane etichetate,
în care foetuşi de gheață se leagănă în bălți de formol/ cu
pereții tapițați cu placente uscate/ câte un țipăt viu face
să tremure venele depărtării, puterea mea să se clatine, ca
atunci, când studenta aceea frumoasă îmi oferea o bibliotecă
de plăceri pe doar o pungă de prune uscate: Doamne,
primăvara lentilelor ei de contact pare fără sfârşit/ iarba
înaltă a fiorului mai adie încă în liniştea lâncezelii de-acum.
&
aceasta e viața! – înfiorătoare ca urletul celulelor de reeducare/ frumoasă ca dimineața de vară în care bărbații bat
coasele îngenuncheați într-un lan de lucernă ca pe o toacă
la capătul lumii/…coală de indigo prinsă între două buze de
înger, treceri hăituite de treceri! (înghițind aerul cu greutate
– clipă de clipă! – altă vârstă cuibărindu-se-n mine: trupe de
păpuşari plecându-se ceremonios la sfârşitul reprezentației/
capetele de cârpe ale păpuşilor nimic altceva decât aceste
puncte-puncte pe linia norocului. în mulțimea de gură-cască
surdo-muții îşi plimbă surâsul pe cer!)
&
nu mă mai plimb/ nu mai trec peste podul cu patru melci
de ipsos la capete; la marginea poligonului de tir nu se mai
adună cei care pariau pe navete de bere că vor împuşca cât
mai multe dintre statuile de placaj şi hârtie: nopți la rând ai
fost duhovnicul trupurilor lor ciuruite pentru ca mai târziu să
le dai foc în spatele blocului dezvirginându-ți improvizațiile,
toată slava invidiilor. copil „de nimic” stăpânind oameniițintă ce ard în picioare ca nişte cruci blestemate de pulberi
mereu ucigaşe.

&
(…cu amintirea pozarului care-şi pierde capul în mâneca neagră de in/ cu apa gurii tale ca singurul martor/ cu privirile lor curgând peste tine ca mila lui Dumnezeu peste o casă săracă/ cu râuri de slavă lăsate să moară în canalizarea oraşului/
cu afurisita plimbare alături de şoldul unei femei într-o tăcere mai grea decât pansamentul gipsat pus pe sternul de lapte al pruncului/ cu defilări prin durere… cu decoraţii… spaime… cu acest memorial al nimicului…) cu siguranţa că doar Dumnezeu ştie numărul şi glasul paşilor tăi!
&
prin subteranele muntelui Saint-Michel ai văzut trecând caravana aceea ciudată cu berbeci tunşi în locul cailor/ cu câte un copil orb sub coviltirul fiecărei căruţe: urechea lor îngropată în cochilia roză a unui melc marin – ca pe şerpii de aer! – îmblânzind postumele muzici de xilofon…

OCHEANUL CU VITRALII. DESPRE MUZĂ CA DESPRE O TÂRFĂ MEREU ODIHNITĂ!

noapte şi dedesubtul vântului o lebădă neagră scoţându-şi gâtul lung şi subţire din tubulatura orgii de apă, ondulându-l, ca într-o extaziere de rut.

poate că şi-n noaptea aceasta, într-un dormitor din manhattan, (ca orice baby-sister ce se respectă!) dorul de casă scoate limba la gângurelile necitețe ale unor copii plutitori, ascunşi ca viermii în plutitoare gogoşi de mătase; poate răsfoieşte albume cu poze ori mai implântă câteva ace de gămălie în peticita păpuşă-insectă a poeziei: între cărţi ce-au adunat praf de pe aripile fluturilor pe ele, între oglinzi, facturi iubăreţe şi perversele telegrame ale moştenitei sale nostalgii balcanice; poate că doar stă ghemuit şi prizează un drog cu gust de busuioc şi tămâie revăzând cerul de-acasă

pe care mai trec şarete trase de inorogi, bărci acoperite de staniol şi trotinetele scârțâind ale îngerilor.
(convins că moartea îl va găsi şi pe el îmbrățişat cu slugile celelalte în ocheanul acesta umplut cu sticla pisată a unor vitralii. asta îl face să plângă după ocheanul cu cioburi colorate dăruit de mama pe insula ada-kaleh: plăcerea acelei jucării îl înnebunise de-a binelea, şi-o simte înşurubată
în orbită până când lumea din jur este cuprinsă de neguri şi, doar în ochean, la cea mai firavă mişcare, şopârlele de lumină țâşneau de sub pietrele atâtor culori. era un deliciu să vezi curcubee cocoțate-n cireşi sau săltând peste tufele de porumbe, cristalele zbenguindu-se ca nişte mormoloci colorați într-o apă nestăpânită…). apoi, convingerea că întorşi cu spatele unii la alții, mergând în mâini sau pe picioroange de sticlă, privind dintr-un capăt al lumii mări şi oceane – de jos în sus ca pe ceruri! – totul e viață şi moarte, că îmbrățişarea râvnită e lanțul cu zalele petrecute prin inimile tuturor, încolăcindu-se şi crescând întruna în jurul picioarelor lui dumnezeu – al mersului lumii! – până când cei aleşi vor atârna de gâtul lui ca rândunicile pe sârmele unei numărători vechi şi acolo, ajunşi curtezanii sfințeniei, îşi vor petrece zilele în nesfârşite colocvii despre copiii din flori ai literaturii, despre călătoriile lor spre nu-se-ştie-ce,
nici cum!;

poate că în azilul de noapte creierul lumii cântă deodată cu inima. ca poeții prin cârciumi lăsându-se duşi! acelaşi cântec şi-n gura privighetorii şi-n gura lupului de prerie! din păcate, de aici nu se aude nimic. doar se vede: o corabie care nu mai ajunge la țărm ci se învârte prinsă-n vârtejul spumos ca o foiță de ceapă deasupra sorbului cu găurele într-o chiuvetă de aur;

poate că strălucirea unui ego comun poartă fulgerul rătăcit ce-o loveşte mereu; poate că printr-un dormitor din

manhattan trece drumul dintre viață și viață. cu ochii lui străvezii
ca ai unei feline prinse în plasa de lumină a farurilor, cu un gât de lebădă neagră în gură.
poate!

FRATELE MEU DE PĂMÂNT

1. și el avea o seră în suflet / un Eden aglomerat
ca o curte de penitenciar la ora plimbării!
în adevărul sticlei cu vodcă Moskoff ne căutam dezmierdarea /
dezlegam caii tinereții din lațul ierbii flămânde și ne spuneam
că va veni ziua ce va aduce cu ea moartea depărtării
în care ne-au înflorit nervii și gândurile /
că va seca râul de ani și îngerii aceia bătrâni
– trași parcă la xerox – pe care-i treceam strada dintre lumi
noi țâncii tunși cu breton și purtând coronițe de zăpadă pe cap
că îngerii aceia-așadar vor veni și-or săpa în locul nostru
drumuri printr-o apă smerită.
2. într-un geamantan de carton îmi îngropam zilele:
doar duminica sângele meu se îmbrățișa cu-al lui
și fericirea mi-o scoteam la vedere / haină de duminică
peste un suflet zidit!
întotdeauna durerea – ca un caporal zelos – mă pune să mătur cu mine
nesomnul / îmi toarnă-n urechi un cântec de pasăre stranie

tulbură aerul şi îmi aduce aminte că lacrima
fratelui se întoarce
astăzi acasă / că nu ne mai rămâne decât
să ne vorbim ca de la frate la frate
ca de la geamantan cu pământ la geamantan cu
pământ.

AURA. PEŞTERI ÎN APĂ

puii primejdiei ca nişte căţei
moţăind în coşul vechi de răchită
ce-l poartă copilul în mâini:

cu nările pipăind un vânt
otrăvit ori lingând
în răstimpuri mâinile calde
legate cu un lanţ ruginit de gâtul pescarului
şi cu altul de aur de vârşia aruncată
în Dunăre… cursă
de prins nimfe cega de gheaţă şi
vidre cu ochii de pustnic…

până va chicoti un clopoţel în adâncuri
şi prin spuma înaltă-a vârtejului va trece roiul albinelor
matcă dinspre cer spre grotele apei.

ROUA ADOLESCENŢEI (ALCOOL 96°)

Tinerii aceştia care fac cercuri de îngeri din fum de ţigară,
Rockeri, hippy, punkişti
consumând aerul altei lumi
scriind pe ziduri cu sprayuri: apeluri civice,
declaraţii de dragoste sau numele unor idoli perverşi,
iubindu-se, prin cimitire, cinematografe sau parcuri,

priviți-i: nimic nu-i poate ține în lesă,
intră în grădini interzise, fluierând,
cu inimile pline de greieri,
cu jeanşii tăiați, cu bocancii bunicilor
în picioare, şi beau
roua adolescenței (alcool 96°),
apoi îşi imaginează că stau
cu curul pe lume – ca într-un scaun electric
şi
fac cercuri de îngeri, din fumul celei din urmă țigări.

ELEGIE

în armonii de orgă tata
trecând
cu țiparii alcoolului înfăşurați
în jurul gâtului pe drumul
ce duce spre moarte:

...un fragment doar din
c
u
r
c
u
b
e
u
l
trufiei.

Vasile Mitu

Născut la 28 decembrie 1962, la Reşiţa, judeţul Caraş-Severin.

STUDII: Liceul nr. 1 din Reşiţa

Facultatea de Filologie, secţia română-engleză, a Universităţii din Timişoara (actualmente „Universitatea de Vest“)

ACTIVITATE: 1994-1995 – corector la „*Realitatea Bănăţeană*“.

Din 1996 – traducător şi redactor colaborator la mai multe edituri din ţară şi străinătate (a tradus peste 30 de titluri, din limbile engleză, italiană, franceză, spaniolă).

Pictor de icoane (studii de iconografie la Roma).

A publicat: – Śastra, Editura Timpul, Reşiţa, 1998; poezii în revista „*Orizont*“ (1991, 1992) şi în suplimentul cultural al ziarului „*Realitatea Bănăţeană*“ (1996).

***

„Starea temporală a celui ce a scris aceste rânduri a început în vestul ţării, acum treizeci şi patru de ani.

El nu a fost decât locul prin care, în acest moment şi în acest mod , S-a exprimat Ceea Ce Este Atemporal”.

de pe coperta a IV-a a volumului Śastra

* * *

soare
îngăduie o clipă ochiului meu să te cuprindă
o clipă doar această minune îngădui-o
şi toate gândurile mele în peşti lucitori se vor schimba
şi toate amintirile mele vor slăvi cu buze de foc răsăritul
peste ierburi zemuind mi-aş culca fruntea obosită
într-un gest de venerare
soare

lună
cu obrazul tău argintat ascute-mi simțurile
tipsia sunând tăcut în odaie
rostogoleşte-o peste pieptul meu
îngemănată cu bulgărele arzător al inimii
să se iubească împătimit şi fără margini
dincolo de unduirea cuvântului să alergăm împreună
lună

* * *

la-e-la cântă munţii
la-e-la cântă apa
la-e-la răbdătoarele litanii
la-e-la în înserare
la

cum ai arunca năvodul pe spinarea întărâtată a focului
peştii răsucesc lumina soarelui ca pe o sabie
taie adânc în mal surpă malul sub picioarele noastre

înţeleptule mai există o piatră vorbitoare
mai există inelul de aramă al asfinţitului
şi toate amintirile curg râu spre buzele tale
în acest ceas rămâne taina neîmpărtăşită
piatra vorbitoare rămâne mută pentru o clipă
sânge suspendat

la-e-la
gândul abstras în grota ursului
rătăceam plin de adâncă ştiinţă în aerul pur
oamenii mâncau puţin – miere lapte fructele vrăjite
se rugau se rugau
o dată la patru ani zeul cobora în frunze timid ca o
fecioară rupând zăgazurile năpădeau sevele
la-e-la

înţeleptule poporul tău
cum ai arunca un năvod pe spinarea întărâtată a focului
a rupt malurile sub picioarele noastre

ne duce vremea frate
ne duce frate ca o apă
la-e-la
ca un cântec
la-e-la

* * *

stranie coborâre în adâncuri
în miezul neştiut al cuvântului

să uiți cine eşti cine ai putea fi —
lama unui buldozer sau
piatra rostogolită fără împotrivire —
să lepezi celulele trupului
cum se leapădă toamna frunzele copacului

esență să rămâi
aromă
călătorind spre nările delicate ale zeului

iată-mă
curat fără de prihană
mă supun ție firesc neocolit
mă supun ție spre ruperea zăgazului
berbece să-ți fiu braț înarmat
iată-mă
laptele proaspăt
pe buzele obosite de chemare
mă joc cu sufletul meu elastic ca o minge
pentru bucuria ochilor tăi
Cuvântule
frate

* * *

uleiul din candelă
argintul viu amuşinând în întuneric

mare minune
dumnezeiască minune
lemnele nu ard lemnele dansează în flăcări
ca sufletele în para iubirii
vine fochistul şi varsă peste ele năduful pământului
lemnele nu ard lemnele suflă şi strigă în vâltoare
dumnezeieşti cuvinte cântece

lângă leagănul copilului soarele apune în unduiri
sânul freamătă arămiu sub aromele de fân

mare minune
noapte ca un animal uriaş şi moale
moarte blândă atât de trecătoare
priveşte cu ochi rotunzi focul neputincios
lemnele dansând
apoi oftează se târăşte mai departe
vine fochistul scuipă-n palme se cruceşte
lemnele nu ard

mare minune
dumnezeiască minune

* * *

iubire
starea diafană a întregului
în care atât de greu – cumplit de greu – mă las purtat
starea de crepuscul
când lucrurile se apropie atât de mult încât
lunecarea domoală a soarelui devine sonoră
taină şi pace profundă
ce înfioară mintea înfierbântată
cât de străină îmi eşti
cât de străină îmi eşti
iubire

cât de străină mi-e lumea
şi cât de departe zilnica mişunare a vieţii

rareori în nopţile foarte lungi
ca o amintire
o imagine
sclipeşte
albă şi strălucitoare
mantia imaculată a Veşnicei Înălţări
în parfum de smirnă şi tămâie
mă duce în chilie
mă aşează în genunchi
şi-mi mângâie blând creştetul

Doamne
cu nesfârşită puterea Ta
şi necuprinsă îndurarea Ta
pe mine apără-mă
de mine

* * *

ninge blând
mâini de alabastru lucrează neobosite alba împărtăşanie
cu vioara sub braţ cu gulerul ridicat
sufletul zilei urcă strada
păşind agale în blânda ninsoare

fior sfânt spală zidurile de bâlbâiala noroaielor
cu braţe fierbinţi iarna întinde fructele sale minunate

o! suflet neîncăpător
suflet arzând în zăpadă ca o candelă
scutură putreziciunea şi cazi în genunchi
proaspăt trunchi şi gol cu ramuri puternice
cuţite de ger să te scrijelească să te împodobească
vântul să te aline
mâini de alabastru să te modeleze
vioară
cântând în blânda ninsoare

* * *

încă o treaptă şi încă mai adânc tot mai adânc
peste tobogane de muşchi joaca izvoarelor
din palma statuii cad stele
un sfânt s-a ridicat din iarbă să ne sărute fruntea înfierbântată
miezul pământului arde în verde crud
îl cuprindem în palme şi ne îmbătăm de mireasmă

încă o treaptă şi încă mai adânc mai lin
şuvoaie de ulei în candele de piatră
sufletele curg îmbălsămate
mai vie strălucirea inelului în jurul nufărului
cărţile fără file se citesc singure ca nişte buze desferecate
prelungă litanie inima lumii pompează pompează

drumul întors spre taina simplă
încă o treaptă şi încă — sfere de sticlă
atunci am destrămat ultimul văl
atunci am împins ultima poartă
atunci a izbucnit tăcerea

ne-am cuprins în braţe în timp ce pluteam

fulgurare

* * *

nu, nu voi muri
moartea mea va fi ca o lungă toamnă cu arbori fără frunze
ca o ploaie ca o umbră a ploii fertilizând amintirea
gândurile mele vor trăi simple printre orele zilei curgând
culcate între rădăcini oasele mele vor învăţa din nou
adevărul
sângele meu urmând cu mare bucurie izvoarele va şopoti

supremă smerenie în moarte
să te pierzi nevăzut acestei lumi
supremă venerație
alungare din pământ spre ceruri

os din osul omului va striga alb în ninsorile albe
carne din carnea omului sfios cutremurată şi străină
pasăre de mucava din cercurile verzi se smulge
nepătrunsă schimbarea sângelui în rouă
tainică schimbarea buzelor şoptitoare în lut
ulcioare cântând în adierea vântului

nu, nu voi muri
am să plec pentru o vreme din această lume
voi pluti o vreme peste păduri şi râuri şi oameni
şi voi visa
voi visa
atât

Dinu Olăraşu

Născut la 18 februarie 1962, la Vulpăşeşti, judeţul Neamţ.

Studii liceale, la Reşiţa. Membru al cenaclului literar „Semenicul".

Participă la concursuri de poezii (premii, diplome).

Bibliografie:

Dăruit eternităţii pe fereastră, Editura Albatros, Bucureşti, 1984.

Traficul de transparenţă, Editura Marineasa, Timişoara, 1997.

Frenetic, Editura Timpul, Reşiţa, 1998.

In, Editura Brumar, Timişoara, 2001.

Caietele verii, Editura Artisis, Sighişoara, 2003.

Caietele toamnei, Editura Artisis, Sighişoara, 2003.

Caietele iernii, Editura Artisis, Sighişoara, 2004.

Caietele primăverii, Editura Artisis, Sighişoara, 2004.

„O poezie scrisă cu o frenezie tinerească, pulsând în ritmuri ascendente, năvalnic, nu o dată intertextual. Atrage atenţia, înainte de toate, tensiunea lirică ardentă între goluri şi plinuri, între febră şi frig, între invenţia proprie şi memoria lumii. În infinitul scrierii, între fondul sentimental labişian şi violenţa muzical-verbală a lumii contemporane se întinde totuşi un arc îmblânzit de bibliotecă şi singurătate".

Gheorghe Jurma

DE PARCĂ NICI NU-I VEZI

de parcă nici nu-i vezi
nu spui nimic despre frumoşii peşti
mari negri
şi doar e-n stăpânirea lor acuma casa
chiar au ieşit plutind pe aripi
adulmecând livada înflorită

dar parcă nici nu-i vezi
nu spui nimic despre frumoşii peşti
mari negri
din voal prealarg şi trupuri mici
plutind
îngemănându-se-n oglinzile rotunde

cum te vor atinge-n umeri
sau poate în tâmple te vor răcori
cu o mişcare tristă
şi-atunci vei spune totul
povestea cum era când s-a ţesut

POȚI SĂ RĂMÂI ACOLO TĂIOASĂ

poți să rămâi acolo tăioasă
pe cer să mă aperi
în noapte tâmplele
şi paşii în lumină

da da tu să mă aperi de diavol
cu mişcătoare securi luminoase

când limba lui roşie
se-ntinde lung spre visul meu

şi lacurile toate au să te ajute
şi norii răsfăţaţi de vânturile
de la miazăzi

şi-un cântec de va fi nevoie
se va scrie
singur
cum scriu prin frunze către seară
jivinele pădurii largi poeme

ERA FRUMOASĂ CLAR CEA MAI FRUMOASĂ

era frumoasă clar cea mai frumoasă
astfel s-ar fi văzut şi de pe mare
şi din fereastră
era frumoasă clar cea mai frumoasă
dinspre savane dinspre nori venind

vedeam într-o adunătură tainică
izbind cu fruntea valurile adânci
mereu la fel de bine şi de sigur
orânduiala
era frumoasă clar cea mai frumoasă

NU-I CHIAR ACELAŞI TIMP

nu-i chiar acelaşi timp
mişcând livezile
nu sunt aceleaşi clipe
armatele acestea fără de sfârşit
cu ele regi alături ne înfrâng

şi ne învie iarăşi
înlănţuiţi numai de lanţuri

scriam demult în altă parte
nu-i chiar acelaşi timp
mereu mai clar
mai trist lucrând în pajişti clare
se-adevereşte

nici nu gândesc la litere
la sunete din tobe
deloc deloc
mă veţi găsi în scorburi de apă
bolborosind schimonosit
nu-i chiar acelaşi timp
aici e pretutindeni iar
veţi înţelege

CU NOAPTEA NESFÂRŞITĂ ÎNCĂ

cu noaptea nesfârşită încă
am început să le măsor
întâi din toate cum se adâncesc
apoi cum se prefiră-n umbre
şi dacă iar le simţi în preajmă
cum se-arcuiesc în aer spinările reci

dar unde dorm
şi unde ţipă
denevăzutele

şi-n pielea lor încape carnea?
iar dacă ştii că-i mâna ta pe masă
de ce nu e acolo mâna ta

cu noaptea nesfârşită încă
am început să le măsor
denevăzutele
şi ca şi mine
ştiu, erau cu teamă

DANSAM SUB CER

dansam sub cer
erau din toate alese
zilele acestea
şi cântecele porneau bine
şi chiar tristeţea ne ţinea de umeri
cum foarte bine foarte bine
şi din puteri înalte ne răsuceam

dansam sub cer
cu vitele în preajmă libere
şi mulţi copii
ai tuturor
şi din întreg seninul
era doar unul care-a pus să scrie
pe file mici
acolo-ntins umbrit de roşii
poemele poemele poemele

CÂND MOARE EL

când moare El
şi moare lângă tine
atât de aproape foarte aproape
nu poţi pune nimic între
doar o pânză de ape

când moare urcă şi scapă
printr-o pânză de apă
mai sus
printr-o pânză de in
se face vin
şi pâine

când mâine vom bea vom mânca
ne vom bucura
pe pânza de ape
El va veni aproape

iarăşi iarăşi
fără paşi fără zbor
cum vine din toate Cuvântul
făuritor

ÎMBRĂȚIŞAT ÎN SINE

îmbrățişat în sine
stai chiar lângă drumul către casă
şi-aştepți
să vină cineva să te îmbrățişeze
şi să plecați puternici împreună
sporovăind din toate

e-atât de-aproape casa
se văd luminile aprinse
chiar chipu' ei părea
dar umbrele serii te-au agățat
cu groase cârlige
te-au țintuit aici umbrele serii
copii orfani ai serii
şi morți şi vii

cine va mai şti
nici nu contează
nu e odihnă în liniştea aceasta
e-o fierbere surdă
e un prilej al tainei

PIETRIŞUL DULCE DA

pietrişul dulce da
pietrişul dulce ai fost
când eu călcam în rotunjimea ta
pietrişul dulce

înlănțuirea bună
dezlănțuirea calmă
boltind acele zile triste
boltind acele nopți
pietrişul dulce da

cumva din toate ai împărtăşit
cumva din bunul care-am fost
pietrişul dulce da pietrişul dulce
în preajma căruia am înotat

DE-ACUM VOI ŞTI

să te privesc
        când despleteşti cămăşile spălate
să caut îndelung în părul tău
agrafe de argint
va fi un sunet clar în toată casa
        iar vorbele tale trecători înalte
ce va fi straniu se va contopi
cu ce-i surâzător
câinele va urca pe scări
voi şti să te aştept
                când vii din grădină
        cu palmele împreunate ca un mic sicriu
        în care duci un bulb de trandafir
                de vântul serii rupt
sălaşului vei fi asemeni

ADÂNCI FÂNTÂNI

adânci fântâni
de-acolo se ridică moartea
cu aripi calme
şi-n mintea mea tânără se-aşază

acum se înțelege totul
lumina-n vulpi scânteietoare
şi-n zările de cânepă înaltă
vântul trist

cum se ridică moartea
cu aripi calme din fântâni
şi umbre mari în mintea mea aşază

Marian Oprea

Născut la 14 ianuarie 1962, la Timişoara.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, din anul 2007.

Cărţi publicate: *Preludiu*, Editura Eminescu, Bucureşti,1996; versuri; *Divina Erotica*; Editura Eurostampa, Timişoara, 2002, versuri; *Muntele lui Venus*, Editura Eurostampa, Timişoara, 2002, versuri; *Ca păpădia-n zbor*, Editura Brumar, Timişoara, 2006, versuri; *fetele oraşului tău*, Editura Brumar, 2011.

Ediţii îngrijite: Gheorghe Pruncuţ, *Moartea muzicantului*, în colaborare cu Eugen Bunaru şi Valeriu Drumeş, Timişoara, Editura Marineasa, 1997; Viorel Cristea, *Totu-i în floare şi el a fost la fel*. Din jurnalul unui pictor naiv, Timişoara, Editura Marineasa, 1999; Gheorghe Pruncuţ, *Smerenii pierdute*, în colaborare cu Eugen Bunaru, Timişoara, Editura Marineasa, 2001; Gheorghe Pruncuţ, *Clipa ascunsă*, Antologie, în colaborare cu Eugen Bunaru, Timişoara, Editura Marineasa, 2006; Gheorghe Văleanu, *Dincolo şi dincoace de Styx*, album de grafică, în colaborare cu Eugen Bunaru şi Ciprian Radovan, Editura Graphite, 2007; *Viorel Cristea sau Poezia Picturii, album de pictură naivă, Editura Eurostampa, 2010*.

Premiul Editurii Eminescu la Festivalul Naţional de poezie Gheorghe Pituţ, cu tipărirea volumului Preludiu.

Membru al cenaclului „Pavel Dan" al Casei de Cultură a Studenţilor din Timisoara.

* * *

„Marian Oprea e cel mai galant poet român. Fireşte, nu mai e vorba de o galanterie de salon, ci de una premeditat golănească, asemenea fluierăturilor admirative de pe stradă. Sunt, însă, stricte fluierături de artă: adică mici ode ireverenţioase, concise beatificări senzuale; cu un cuvânt, imnuri ale feminităţii cu sex appeal".

Al. Cistelecan

* * *

nu pot să scriu numai iubirea mă inspiră
aleasa inimii-n tramvai avea ceva prea scurt
pe ea de luna mai fetița ‘vea un fund bombat
cu care aş fi stat la sfat în nopți de iarnă lungi
(ştim de la nibelungi că prin isolde tristețea o alungi)
ah sânii-i sâni ca pe odoare sfinte iubite cetitoriule
să-i pupi pe creştet să-i sfințeşti în mâni de eşti
femeie fii calmă relaxată simțind iubirea pururi
cum te pătrunde toată a’ ei picioare te-mbiau ca
razele de soare poemu’ ăsta l-aş fi dat să fiu de
ele mângâiat când sobră metafizica mă vrea numai
cu ea numai cu ea bătrânu’ Univers se face vers
avea ceva mirific magnetic ca de sfânt mi-e dor
n-am s-o mai văd nicicând nici poemu’ nu-i perfect
Tu Doamne ai vrut să fie aşa stripteusa asta-i
chiar pupila Ta

* * *

ca şi poetu’ dragă am vrut să pui lira în cui
mă tot gândii la asta pân’ ce văzui puştoaica
ce mi-a mers la inimă din vers în vers acu’
doar când le văd mă-ndrăgostesc spontan
le cânt cu patos fundu’ diafan pân’ se destramă
visu’ poemu’ nu-şi găsea astâmpăr cuvinte nu
erau la locu’ lor veni un flutur’ (critic literar) să
se uite veni şi vechea-mi dragoste Lenore
veni şi corbu’ cu rima pregătită nevermore
americanule tu chiar le cucereşti din zbor
le spui că-s numa’ bune de iubit că au miros
îmbătător cu ciocu’ le binecuvintezi uşor
răspuns-a corbu’ le ador ca şi viețuitoarele
mă-ndrăgostesc spontan mereu de câte-o
urmă a lui Dumnezeu

* * *

apropo de mal am făcut nudism în Saturn
cu o pereche de fete una de unguri şi din
când în când cu domnişoara Suspans (titrată)
se vedea după gesturi se apropiau vapoarele să
o vadă mamă of mamă şi tată a intrat în apă era rece
privirile noastre să se înece ieşită din şi intrată
în apă m-a fâstâcit apoi n-a mai venit (necunoscuta
care se vindea) am vrut să amân clipa şi am amânat-o
pe ea cu burta la soare am privit pe cer Democrația
pescăruşi fără adjectiv au găsit un covrig alții-şi făceau
siesta amintindu-mi că mi-am uitat ceva pe pian şi acesta
în cârdăşie cu el ar putea inventa o melodie atât de frivolă
încât florile de păpădie să ajungă la dans (bunica le-ar fi
vrut pentru ceai) până la urmă m-am îndrăgostit de o
baletistă la Tănase în tinerețe ăla bărbat dom'le în fiece
seară invita o artistă la gară (îi plăceau locomotivele
la nebunie) mi-a povestit într-o noapte viața ei cum a
fost cum o ştie

* * *

călătoresc mult (îndeosebi) de la serviciu până acasă
sunt policalificat dar nu sunt fericit mi-ar fi plăcut
să fiu administrator sau clopotar am citit undeva că
numai cei cu vedenii sunt normali trăiesc livresc sunt
conştient dar ce pot să fac aş pleca-n Bangladesh sau
Beiuş să mai schimb anotimpurile anii mă îmbrac frumos
dar nu sunt elegant îmi place muzica nu ştiu s-o ascult să
dansez mă spăl pe dinți după sfatu' medicului în lipsă de
brânză mănânc salam Victoria fac dragoste dar nu ajung
la extaz nu țin jurnal dar dacă aş ține când eram mic aveam
prietenă mergeam la căminu' cultural ne sărutam ca-n filme
bunica ne dădea sfaturi ne dădea caramele

surprize plăcute ies mereu din tine ai zâmbet curat forme fierbinți și senine când îți apare gropița-n obrăjori cu tine de plăcere-i minunat să mori cine-i acel ce te-a sculptat de toți ne-ndrăgostim de tine femeie și bărbat făcută ești s-aduci din cer lumină lumină din lumină lină dansatoarele pe care le conduci la fel de nestemate-s și sincere și darnice când se desfac zemoase piersici dulci te invit aici nu vei regreta starea de grație e a ta când o să mor pe Scumpi-l rog să fie bine să mă dezmierde înc-o dată curu' lor cu giumbuș-lucuri și tandrețuri fine pe-o muzică de Nat King Cole pacea Nirvanei iubitu' tău tovarăș ți-o aduce-n col îi place să călătorească de-ar călători-n tine descoperiți secretu' lumilor divine te sorb ca peștele oceanu' de mii și mii de ori și înc-o dată numai bucuria e adevărată

* * *

divin etern-adorabil
fundu' Luminiței e mult mai frumos decât tot ce s-a scris despre ea el este pus în relief de două picioare lungi și frumoase cu siguranță viața i-ar fi fost ternă de nu s-ar fi pregătit tot timpu' pentru amor fremătând de plăcere de multe ori în camera cu oglinzi și-a răsfirat și-a pierdut degetele în valea cea minunată de unde miresme se ridică îmbietor lin susură pârâiașul de ambrozie și nectar băutura celor aleși fundu' artistei e atât de frumos încât e păcat să faci dragoste cu ea în alt fel decât pe la spate în fața eternei lui frumuseți îngenunchează până și homosexualii cerându-și iertare pentru rătăcirile lor și vina de a nu-l adora mereu sublimu-i fund e cu mult mai frumos ca o capodoperă de artă în fața acestui nud rotitor criticii literari privesc fascinați jocu' de lumini și umbre scriind cronici vii pline de vigoare și duioșie jumătate din ele vor lua marele premiu pulitzer celelalte vor lua marele premiu nobel în pofida voinței președintelui care a zis s-a

terminat cu romantismu' gata cu poezia în fața
fundului Luminiței politicienii grei ai timpului păstrează
momente de reculegere implorând mila divină pentru fără-
delegile lor în fața divinului fund soldații ofițerii subofițerii
salută în pas de defilare în fața mirificei lui frumuseți dispare
orice formă de egoism acum fundu' ei e și al nostru însă
adevăratu-i fund e cu mult mai frumos ca orice închipuire
omenească

* * *

te lași absorbită ca aeru'
chiar și când dormi ai succes
colinzi planete galaxii îți dai
întâlniri păstrezi legături
îmbunătățești relații reflecți
oglinda verde a clipei
ziua îți faci de lucru prin curte
culegi mărar gălbenele măcriș
pui compoturi zacuscă murături
ai grijă de casă de firmă
învârți morișca de rugăciuni
faci naveta copilărie bătrânețe
te obișnuiești cu plecarea chiar o aștepți
e ca și cum ți-ai schimba lenjeria

* * *

îmi placi când te văd și când nu te văd
când te-nțeleg când nu te-nțeleg
când ciripești ca o vrăbiuță când taci
(când ești cu alții îi faci fericiți) îmi placi
când ești plină de ghiduții când ești bosumflici

şi habar n-ai de nimic îmi placi curată
îmi placi transpirată îmi placi
dacă mă iubeşti şi dacă nu mă iubeşti

* * *

eu m-am născut odată cu ploaia
pentru mine greierii cântă-n golful
francezului plaja-i locuinţa-mi sezonieră
marea mă hrăneşte cu alge
nudistele-mi trezesc focu' interior
ca titirezu' mă-nvârt spre scoica lor
oglindă ciocolată labirint
actriţe din micu' Paris întregesc peisaju'
caut o vioară cu ochii albaştri
la mănăstiri maicile
se pregătesc de iubire

* * *

totul a decurs
de la sine
zâmbetul ei pe
buze la mine
bucuria simţurilor
excitate a închis
timpul departe
ne-am trezit unul
în altul ca îngerii
plini de mister
urcând scara lui
Iacob ce duce la cer

* * *

călător în țara minunilor
relaxat fără gânduri intri-n
divele porno cu viteza luminii
(dulceața femeilor se prinde
din zbor) ca într-un an nou
ca într-o revoluție pentru
totdeauna intri-n divele porno
pana mi-o răsucesc în sucu' lor
argintiu așa se nasc romanțe
pentru mai târziu la ceas
ales n-ai vrea să faci la fel
în țara unde înfloresc salcâmii

* * *

peste lună şi mare
o văd are ceva
din noblețea stepei
ruseşti căldura
unei zile de plajă şi
liniştea unui schit
formele ei
cântă psalmi fac
lumea reală vântu-i
flutura a rămas
bun cămaşa

* * *

parcă-s un dac
tolănit în livadă
cu capu' în nori

gâzele cred că-s
un copac prăbuşit
c-un fir de iarbă
îmi scriu viața
aud clopote cântări
care iau forme feminine
ocrotite de dealuri

* * *

divini etern-adorabili
ne iubim până dincolo
de arborele genealogic
până dincolo de albul
strălucitor îi cânt clitorisu'
cioculeț de rățuşcă
ieşit la lumină la zbor

* * *

divină eternă adorabilă e această unică zi
e minunat să-ntâlneşti o Luminiță în Domul din Piața Unirii
la concertu' de orgă timp sacru miros de tămâie şi crini Sfântul Anton l-am rugat să-mi găsească sufletul soră domnişoară doamnă excelență aş fi încântat să privim porumbeii sau câinii sau romane pisici dormind ca la începutul imperiului sunteți frumoasă v-am întâlnit la carnavalu' din Rio balon de săpun e atât de minunat să zburăm împreună să ne dăruim o stare înaltă cu voia Celui de Sus aş fi bucuros să vă conduc acasă să bem ceai din flori de lumânăreasă să vă mângâi de la degetu' mic la tâmplă sunteți nespus de frumoasă totu-i mirific divin domnişoară Divine se aud poeme îmbrățişate frumoasă domnişoară ca ziua a şaptea a Domnului

Daniel-Silvian Petre

Născut la 30 noiembrie 1968, Timişoara.

Activitate literară: două cărți de poeme: „*Overdose*”, la Editura Marineasa, în 1996 (reeditări: la Editura Liternet, în 2002, Editura Marineasa în 2007) şi „*Napalm d'Or*”, la Editura Brumar, în 2008.

Activitate muzicală: patru albume (Survolaj – 1992, 1994 şi Chin – 1995, 1996).

Contact & blog: www.dspetre.ro

„Depresive, revoltate, fascinate de propria lor combustie anarhică, versurile lui Daniel-Silvian Petre detonează straniu, precum un ceasornic biologic al disperării. Narcis postmodern, poetul îşi contemplă ironic unicitatea, imaginând feerii barbare, ritmând cinic un scenariu al perdiției. El nu-şi refuză, însă, deliciile unei nevroze livreşti, atent ținută sub control, strivită între lehamite şi tristețe. Indecizia – atâta câtă e – aparține unui panteist sardonic, „suspect de iubire”, pervers contemplativ, la care eşecul e prima treaptă a intrării în tunelul multiform al poeziei. Lirismul lui Daniel Silvian Petre e masca unei măşti – punctul secret al întâlnirii disperării sale reale cu aproape comica furie a dublului său”.

Mircea Mihăieş

SANDWICH BLUES

Cad dinţi de zăpadă, măsele uriaşe
îmi sfârtecă trupul bolnav de mirare
Din inima mea, din ochi, din gură
iese-un cumplit miros de mâncare

Pământul e o friptură stricată
între două felii albastre de cer
Eu sunt viermele cretin de dinlăuntrul
viermelui fripturii şi mai sper

Să scap din sendviciul ăsta uriaş
Din mlaştina asta de ketchup şi muştar
Îmi fac pe-ascuns aripi din frunze de salată
şi gloanțe din piper şi sos tartar

OMUL CARE-A UCIS PLOAIA

Dramă în trei acte. Schiță de scenariu.
Personaje: Eu, Ploaia, Copacii, Setea,
Norii, Oamenii

I

Ploaia a murit. A căzut, s-a lovit de pământ şi a murit.
Dar viața-i tot umedă, întinsă pe sârmă în uscătoria comună
a blocului; peste tot numai clame de rufe, copii câştigați la
Lozul Norocului. Bucuriile sunt interzise – au tălpile goale –
Zilele ce trec sunt triste ca bătrânii uitați prin spitale;
Tristețea e contagioasă, din lipsă de calciu în sânge;
eu însumi sunt un scrib logodit cu verbul „a plânge”

II

Setea gonea pe străzi cu părul smuls, cu ochii scoşi, în jurul meu oamenii erau din ce în ce mai mulți şi mai furioşi; Mi-e frică de noi, oameni, le spuneam, mi-e frică de viitorul nostru de celofan, de nepăsarea noastră transmisă în direct pe micul ecran, mi-e frică de noi, oameni, le spuneam; norii îmi făceau semne să fug dar nu-i înțelegeam

III

„Tu eşti omul care-a ucis ploaia!" mi-au zis oamenii, într-un târziu; cu părul meu a fost ferecată odaia în care m-au închis de viu; „Tu eşti omul care a ucis ploaia!" îmi spuneau printre dinți, cu ciudă; plânsul meu mi-l dădeau pe gât să-l beau şi tăcerea mea udă

COŞMAR CU OMUL-ORCHESTRĂ

În gaura asta de şerpi
până şi tăcerea e umedă;
flautul mi-a ruginit demult
(l-am îngropat lângă colecția
de surâsuri defuncte);
Acum mă puteți vedea cântând
la fluierul piciorului drept
şi la venele mâinilor – strune de viori
psihedelice,
de lut fierbinte

Şarpele mov al tristeții
îmi intră în suflet
prin văgăunile urechilor
odată cu aplauzele
de sâmbătă seara

Vipera blondă-a uitării
mă pândeşte
de după tulpina vreunei amintiri
frumoase
şi-mi cere un autograf

Şarpele parțial color al disperării
îmi încolăceşte gleznele
de câte ori ne întâlnim –
o singură clipă de tăcere
mi-ar fi fatală

OVERDOSE

Gândurile mele gonind spre tine
în noapte
ca o ambulanță
spre un caz de infarct

Sunt vaccinat contra imaginației:
nu ştiu să fug decât la tine, iubito!

Ca un hoț de vise,
ca un controlor de îngeri păzitori
mă furişez în somnul tău

Îmi zgârii numele şi culoarea părului
pe zidul alb
al nopților tale de fecioară

Tu mă priveşti de dinlăuntru
vrăjită de ochii mei
verzi
ca fructul oprit

Aud cum îți foşnesc dorințele în zori

La poalele sânilor tăi răsare soarele

Mi-e sete, mi-e sete
şi mi-e dor de gura ta;
am să-ți apuc surâsul ca pe-o toartă
şi-am să te duc încet, să nu te risipesc,
la gură

ÎMBLÂNZITORUL DE CUVINTE

Cuvântul Tobă răpăie monoton, ca şi cum
Cuvântul Nemaivăzut
ar urma să se întâmple.
Cuvântul Lume îşi ține răsuflarea.
E vremea să intre în arenă
Îmblânzitorul de Cuvinte.
Ăsta-s eu. Cu un singur gest,
Scot cuvântul Uşă din cuvântul Cuşcă
Şi-l trântesc de toți pereții.
Cuvântul Lume aplaudă, înnebunit de plăcere.
Apoi, cu mişcări iuți şi sigure,
încep să fac nişte şmecherii uluitoare
cum ar fi agățarea de păsări moarte
în crengile cuvântului Pădure
sau, eu ştiu, înserarea, pe alocuri,
a cuvântului Fericire,
sub formă de averse de lacrimi

… Târziu în noapte, după ce cuvântul Lume
s-a culcat deja de mult,
iau cuvântul Flaut
suflu-n el până se umflă
ca un balon
şi mă înalț la etajul 8
să-i spun noapte bună
cuvântului Alexandra

SCRISOARE (DESCHISĂ) CĂTRE MINE ÎNSUMI

Tremurul de nestăpânit al mâinilor
în timp ce deschizi cutia poştală,
masa de bucătărie care-şi întinde-un
colţ, zgâriindu-te, când treci pe lângă ea,
treptele din faţa casei
al căror număr te fereşti de 25 de ani
să-l afli, telefonul care-ţi explodează în faţă,
uşa de la intrare despre care ai putea jura
că ieri se deschidea înspre afară

Ţăranii care se holbează la tine
din tramvaie (priviri de neuitat,
mai eficace decât gloanţele)
Prietenii căzuţi pe câmpul de luptă
al adolescenţei,
Timişoara transformată din nou în paşalâc,
Revoluţia îmbuteliată în tuburi de spray
şi vândută en gros prin buticuri
(Decembrie, Luna Cavourilor –
îţi aminteşti?)

Bălăriile astea de zi cu zi care-s chiar
frişca de pe tortul mereu proaspăt
al disperării,
căcaturile astea care te-mbolnăvesc
de cancer la suflet
şi te fac să crezi că viaţa
e un fel de repetiţie generală
a iadului –
ce altceva poate să însemne
revolta asta a tuturor
împotriva tuturor, a ta împotriva ta;
ce altceva poate să însemne

goana asta nebună
a clipelor înspre neant,
setea asta acută de timp
din deşertul fiecărei zile
(ce poa' să-nsemne Rana
în deşertul din inima Pumnalului,
de nu o Oază?)

ce-nseamnă toate astea? te-ntrebi
şi-ţi pui prin toată casa bilețele cu
NU LUA NIMIC ÎN SERIOS
deşi ştii foarte bine că vei continua să
cânți (pentru că ți-e frică)
să te rogi (pentru că nu eşti sigur)
să scrii (pentru că nu mai eşti copil)
de parcă n-ai şti că, de fapt, n-are rost
nici măcar să respiri – şi poate asta-i taina
pe care morții, în graba lor,
uită să ne-o spună

CEL MAI IUBIT DUŞMAN AL MEU

Dac-ai şti cât de frumoasă erai
şi cât de frumoasă era Timişoara
pe-atunci –
parc-am fi rămas singuri acasă,
în rai,
şi încă nu se inventaseră
cele zece porunci
Pe vremea aia Bega
ni se părea albastră
şi ciorile albe
ca nişte pescăruşi
şi ne durea în cot că viața noastră
era hotărâtă de americani

& ruşi
N-aveam nevoie de nimic altceva,
ne acopeream noaptea
cu al nouălea cer
De câte ori făceam dragoste
altundeva
ne simțeam vinovați
de adulter
Ce tânăr, ce mişto şi fără de griji
era, pe atunci, Dumnezeu;
nici măcar El nu bănuia
c-o s-ajungi
cel mai iubit duşman al meu

VERTIGO

Viața
ca o succesiune de morți efemere.
Mai întâi, moartea lui Moş Crăciun.
Apoi, derulându-se cu viteza crescândă
a unui carusel scăpat de sub control,
prima zi de şcoală,
tusea suspectă a bunicului,
fotoliul gol din fața televizorului,
ochii unui câine strivit pe şosea,
cacealmaua cu barza,
buletinul de identitate,
prezervativul,
buletinul de vot,
un tren ce se îndepărtează,
primul rid
şi, la urmă de tot, Moartea –
ca un diagnostic firesc
al atâtor simptome

Vladimir Petrescu

„Am avut bucuria, *illo tempore*, să particip, împreună cu cei de la „Pavel Dan", la o întâlnire memorabilă cu membrii cenaclului „Universitas" din Bucureşti, condus de Mircea Martin. În acele vremi, cenaclurile literare erau adevărate oaze de cultură în deşertul comunist. Tinerii artişti aduceau un suflu nou, rebel, în literatură şi viaţă, prevestind, prin revoluţia spiritului, revoluţia ce avea să aibă loc peste puţin timp. Din gruparea noastră făceau parte: Livius Ciocârlie, Viorel Marineasa, Daniel Vighi, Eugen Bunaru, Gabriel Marineasa, Simona Constantinovici şi enigmaticul poet Vladimir Petrescu. Mulţi dintre cei de la „Universitas" erau deja galonaţi cu prestigioase premii literare. Amintesc câţiva: regretatul Cristian Popescu, Cătălin Ţârlea, Radu Sergiu Ruba, Horia Gârbea, Simona Popescu, Paul Vinicius, Corina Ciocârlie. S-au discutat în două după-amieze materialele prezentate de noi (poezie, proză). În prima noapte am mers la familia Popescu, la Cristi acasă. A fost o noapte superbă de poezie care îmi amintea pe undeva de paradisul pierdut. Vinul ne-a înveselit inimile „conectându-ne" la adevăratele noastre resurse afective şi intelectuale. O surpriză de proporţii s-a produs în prima zi, când a citit poezie cvasi-necunoscutul poet Vladimir Petrescu, care a încântat auditoriul cu poezia lui desprinsă parcă din fabulosul univers latino-american. Forţa acestei poezii i-a cucerit pe bucureşteni. Poate, dacă Vladimir s-ar fi stabilit în Bucureşti, ar fi fost unul din liderii generaţiei '90. În Timişoara, în mod ciudat, destinul lui de poet a intrat într-un nemeritat anonimat". (Marian Oprea, Forum Studenţesc nr. 1, 2001)

***

„Vladimir Petrescu şi-a făcut acum doi ani o apariţie revelatoare în cenaclul „Universitas" cu texte a căror forţă nu era alta decât a faptelor înseşi, surprinse cu privirea neconcesivă şi cu stângăcia, cu nepriceperea în ale vieţii caracteristice poetului".

Mircea Martin

INTRODUCȚIE

Bunul obicei de-a acoperi oglinda după ce am scris un poem,
de-a-mi aşeza mâinile botezătoare de copii din flori peste gura
metaforei îndesată cu regeşti bacşişuri, la bursa tragediei acțiunile
scad … am devenit propria legendă despre mine, cetatea de sare
deschisă către apă; cei treizeci de ucigaşi plătiți ai vârstei mele
făptuiesc zăpadă la toate răspântiile, aproape un nou anotimp şi
lumina târzie un înger în poartă şi poarta de piatră … Fantasia
mon amour … între numen şi limbaj mă hrănesc cu păcate,
în spațiul acela unde cu vâlvă au sunat din trâmbițe maeştrii cântăreți
între vers şi obiect, vestind durere şi înălțimea exactă a vârfului Parâng
locuieşte personajul din mine întru totul asemănător cu o poezie
şi nu eu sunt acela, risipitorul care transformă ultima dimensiune
într-o linie punctată, într-un semn, nu eu descifrez hrematistica
înfingând din loc în loc jaloane în pustiul de alcool …
întotdeauna bunul obicei de-a trata metafora ca pe-o femeie
ce ar putea să-mi fie nevastă, târziu, între cele treisprezece
personaje care ştiu totul despre mine să-şi vâre mâinile adânc
în buzunar, vagabondând prin legendele provinciei despre
poezia de dragoste a lumii

ÎNCROSNATU BRISC RESTABILEŞTE CONVENȚIA

Fără nici un cuvânt de prevenire planeta de la capătul satului
a început să se-nvârtească în sine, iar tristețea fluidă a lui Brisc,
înălbitorul de veşminte cu juma' de normă, nu era uşa după care
zace o gravidă, el văzuse într-o dimineață fără de vină cum
provincia se aşeza picior peste picior, coapsele ei balcanice,
ah, dodoloațele, ne excitau, dar nu într-atât încât să n-o ducem
în pivniță spre a-i arăta cum obiectele citesc cărți, că foarte multă
lume plânge şi fumează … deşi n-am fost acolo când s-a întâmplat
nemurire şi începuse scrisul cu litere foarte mici, aproape transparente,
iar Încrosnatu Brisc muşca din fructul căzut, din para aproape ca un om
c-o nevastă în brațe, gura i se umplea de albine, cineva afirma că asta
nu-i decât o invenție, dar nu se poate dom'le din moment ce bâzâitul se aude,
prin orbita rupturii se vedeau câmpia şi monumentul în spatele căruia se
bănuieşte o femeie frumoasă, umbra ei luneca peste maşina de scris,
băteam cu pauze mari, Brisc apăsa pe trăgaci țintind un melc care
curbase geamul tot târându-şi argintul, gesturile lui nu anunțau o invazie
de culpabilitate, mâinile i se năclăiseră în mierea de pe-un cuțit
prelungit în absența câmpiei, el avea tot dreptul să fie frumos şi palid …
în acest moment al poemului – să zicem că Încrosnatu a ieşit

la ora cinci, –
fără nici un avertisment orice miracol ar începe de la buze în jos, iar finalul
ar trebui să relateze asasinarea lui Brisc de către maşina salubrității
pretinzând că descrie cum domnişoara educatoare Pălade Marula se dezbrăca
încet, mă anunța că am rămas doar noi doi în lanul de grâu
şi ce dacă, am diseară un tren înspre mama.

ELIE FAUSTIN CONSTRUIEŞTE UN ZEPELIN, ÎI REVINE VOCEA

Fiind pictor de naturi moarte dar mai ales mut din naştere, Elie Faustin
se bucura de o trecere deosebită printre cutiile de scrisori care alcătuiau
interiorul Suzanei Titița, moaşa satului, şi mai avea el un dagherotip
sângerând ceață, multe fotografii ale unor clopote acoperite cu cenuşă,
un zeu–taur în miniatură făcut din cochilii de melci care lumina pânzele,
în special pe aceea încă nevândută făcută la fața locului şi nu din imaginație
atunci când Efta Vărvara, fostă poetesă a născut; adică ea năştea şi el picta
ieşirea celor 3,800 kg de numere impare, precum şi lumina aceea scoțându-şi
ghimpii din ochi, lăsând privirii sale orbitele ciuruite de mari câmpuri şi mari
turme de animale gigantice făcând dragoste printre comete şi pulberi şi clădiri
locuite, femeia se înghesuia în femeie, naşterea în naştere, el a pictat chiar şi

țipătul, după aceea planeta s-a rotit mai încet … deasupra unui deal brăzdat
de şanțuri pentru scurgerea aurului, o biserică trist mirosea a bărbat.
Dar pentru că era pictor de naturi moarte, Elie Faustin a mai încercat ceva:
a fixat dagherotipul pentru o declanşare întârziată şi-n camera lui, pe jos printre
stalactite, brazi şi rămăşițe de O.Z.N.-uri a aşezat fotografia pruncului, apoi a plecat.
Ce s-a întâmplat când s-a întors, nimeni n-a ştiut, el n-a povestit nimănui, doar că,
după aceea a început construcția unui zepellin cu propriile lui mâini … şi-ntr-o zi
când Efta Vărvara în brațe cu pruncul a venit în vizită să-i aducă un poem scris
demult, pentru de mâncare la cină, la un moment dat s-a auzit un fel de cutremur,
de huruit al aerului, de ridicare la ultima putere a detaliului, a metaforei, adică
Elie Faustin a început să vorbească, a întrebat cu voce tare „unde naiba este lipiciul”,
i-a revenit vocea, iar zepellinul s-a ridicat în văzduh sus, tot mai sus,
îngânând un cânticel de inimă albastră.

EDUARD TIVODAR RUGINEŞTE DINTR-UN SĂRUT

Când înspre zori ierburile deveneau zei şi bărbații
din poemele nescrise îşi dădeau foc, Eduard – păgubosul,
de profesie biciclist, se ghemuia în numele nostru de
familie şi după aceea din gura unui tip care semăna leit
cu o poezie care poate fi cântată ieşeau fluturi cu batistuțe
brodate frumos în loc de aripi, Tivodar ne povestea că
fluturii mâncau lubeniță, fructul se rostogolea dintr-un

tramvai în plină nemişcare, mâncam şi noi, ne ştergeam
sudoarea, din schimbul de noapte ieşea Poezia plecând
după cumpărături, o ajutam să treacă strada, la fel şi pe
tovarăşa administratoare Leruha pentru că avea picioare
întristător de frumoase şi-apoi ne ştergeam ochii cu fluturii
ăia … tipul ştia precis ce vrea, altfel n-ar fi urlat aşa ca un
înger,
mâinile ne dureau că erau ale noastre, tăceam împreună
şi tot felul de chestii indescriptibile, fluturii se aşezau pe
rana creşterii, sughiţau şi mureau ca nişte blegi, asta îl făcea
pe Eduard Tivodar să inventeze o stare de uşoară nedumerire
ca şi cum prin cinematografe ar umbla în patru labe plânsul,
îi explica Leruhei că mai există refluxuri şi zone luminate de
cochilii, în zilele cu soare cobora pe sub pământ, înota
printre
materii prime, îl impresionau negativ morţii în aţipeala lor
ajungea la cantină pe o pajişte murdară de flori, costumul de
protecţie i se jupuise de i se vedeau pielea şi cerul aproape
albastru, explora penumbra şi cartofii copţi sub cămaşă,
tovarăşei administratoare i se umplea cerul gurii de ceaţă,
adora grămezile de steril botezându-le cu nume de tangouri
celebre
şi-atunci Eduard îi povestea că se ocupă cu ecuatorul şi-n
general
e un ins adorabil, decojeşte fructe şi le vinde navigatorilor,
nu ne
puteam permite acest lux, îl invidiam şi-i băgam strâmbe
peste tot
până la ora închiderii, la un pian de frişcă amândoi exersau
apoi
întâmplări previzibile … înspre zori persoane deghizate în
silabe
de apă făceau abstracţie de fum şi dormeau de parcă s-ar fi
putut rugini dintr-un simplu sărut, iar domnul Eduard
Tivodar
îşi trăgea paradisul până la bărbie şi scâncea

Daniela Raţiu

Născută la 4 octombrie 1970, la Braşov.

Membră a Uniunii Scriitorilor din România. Membră a Atelierului literar „Ariergarda" Timişoara.

Studii: Universitatea de Vest, Facultatea de Jurnalistică – Engleză; Ocupaţie: jurnalist.

Cărţi publicate:

Ciorap cu firul dus, poezie, Editura Marineasa, Timişoara, 2005. *Ochelari de damă*, roman, Editura Brumar, Timişoara, 2005; *In Vitro*, roman, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 2006;

Premii literare:

Marele premiul Aron Cotruş, premiul revistei Poesis (2002); Premiul I, debut, la Festivalul naţional „Sensul iubirii – Nichita Stănescu" de la Drobeta Turnu Severin, 2002; Premiul revistei Poesis; Menţiune la Festivalul – concurs de poezie şi proza scurtă „Magda Isanos – Eusebiu Camilar", septembrie 2002; Premiul revistei Convorbiri literare; Premiul revistei Poesis la Festivalul „Magda Isanos – Eusebiu Camilar", septembrie 2002;

Cronici în: România literară, Tudorel Urian, „Decalogul nefericirii" (2007); Tribuna, Ioana Cistelecan, „Can-can urban" (2006); Dilema veche, Cătălin Dorian Florescu „Despre mode şi necesităţi" (2007); Adevărul literar-artistic, Bogdan Creţu, „Dihania din femei" (2006).

***

„Daniela Raţiu scrie o poezie foarte puternică, viscerală, imagistică, cromatică, emanând prin toţi porii senzorialitate şi senzualitate. Şi, totuşi, nu e o poezie eruptivă, magmatică, ci una atent supravegheată, cu o prozodie parcă tăiată geometric, cu formule şi imagini memorabile. Forţa poeziei şi ştiinţa poeziei, adică exact poezia aşa cum îmi place mie mai mult!"

Liviu Antonesei

POVESTEA SUFLETULUI

e aşa o iluzie că suntem
din carne şi sânge
suntem din piatră
suntem suflete prizoniere
în figurine de piatră
doar ochii uite-i se mişcă
sufletele adormite adorm şi piatra
sufletele triste după trupuri părăsesc piatra
căutând-şi liniştea
o viaţă întreagă căutând să se potrivească
în trupul primit
uite prin pielea străvezie vezi sufletul
cum se potriveşte până în degetele palmelor şi picioarelor
e aşa o iluzie că suntem din piatră
suntem carne sânge şi suflet
în cantitate astronomică de
suflet care hălăduia prin cosmos
prins în trup să vadă chinul trupului fără dumnezeu
carele umflă pânzele sufletelor
hălăduind fericite prin univers

CRUCIFIX

depărtarea ca un crucifix
înfipt în pielea noastră
ne curge sângele
depărtarea ca un ocean
peştii ne transportă gândurile
înfăşuraţi în ele ca în leucoplast

caşaloții aruncă apa în valuri ca un orgasm
meduzele plutesc amorf
căluții de mare nechează strident
depărtarea asta ca un crucifix
înfipt în carnea în sufletul
în cordul ca o mare sală de aşteptare
albastră construită a la seccesion
crucifixul ca un mare far luminat
pentru bunul mers al peştilor de aur
înfăşurați în gândurile noastre
depărtarea ca o pildă pentru păcatele noastre…

DEJA-VU

port cv-ul unui om mort în gene
în celule în organe
port ultima imagine de pe retina lui
uneori mă năpădesc deja-vu-uri olfactive
ale altuia
uneori visul e o călătorie
ce previzibil e totul
ce previzibil story ai tu pentru mine
port nemulțumirile tale şi ale mele
înghesuite ca într-un borcan cu capac
port ultima dragoste a unui om mort
prinsă între sinapse
ca un iepure speriat în capcană
m-aş putea inspira din ea
port de fapt o dragoste moartă
ca o căprioară ucisă în fața halogenelor

SECOND HAND

vieţile noastre de împrumut
vieţile noastre de second hand
cu firul dus
cu crăpături prin care se vede carnea zdrelită
cu nasturi atârnând
cusături slăbite
pătate de la spălat
înălbitori made in paradise
vieţile noastre la grămadă cu ale celorlalţi
atârnate cu neruşinare în văzul tuturor
le ia vântul le împrăştie
se opresc pe unde apucă
vieţile noastre ca nişte cârpe
demodate sau in fashion
vieţile noastre rufoase prin care se întrezăreşte
pielea cu mii de ochi speriaţi

ARGINTĂRIE

farfurii de argint
linguri furculiţe şi cuţite din aur
te voi servi pe îndelete
pătruns de tine însuţi
aromat de buzele mele
asezonat cu podoabele mele
abia aştepţi să îmi simţi mâna ţinând inima ta speriată
abia aştepţi să îmi simţi privirea alunecând de-a lungul
goliciunii tale neruşinate
ţi-e teamă totuşi
priveşti cu nelinişte argintăria
pe care o curăţ cu atenţia încordată la maximum
am văzut cum cauţi uşa
am văzut cum îţi faci de lucru

căutând în bibliotecă
cartea învățați singuri să fugiți de iubire
te prefaci că eşti interesat de tablouri semne de carte
şi de lenjeria mea intimă din dantelă lucrată manual

BARIERE

nu sunt decât barierele pe care le pun jaloanele orgoliului
nostru şi al iubirii împuşcate mortal odată într-o iarnă de
cristal într-o vară aurie într-o primăvară cu tupeu de verde şi
într-o toamnă anesteziată iubirea privită ca o isterică femeie
demodată ce vrea doar pentru ea bărbatul care-i acordă
atenție nu sunt decât barierele pe care le pun simțurile de-
zorientate de un secol de televiziune erotică chiar şi atunci
când face reclame la mere verzi şi roşii nu sunt decât două
miliarde de femei frumoase 90.60.90 nu e decât un miliard
de bărbați soldați în kaki pentru care sexul femeii trebuie să
aibă dimensiuni de vânătoare eternă şi mereu o altă femeie
90.60.90 unduindu-şi anatomia desăvârşită prin oraşul lumi-
nat de reclame la dragostea safe and clean oraşul cu camere
sigure departe de ochii curioşi ai ziarelor nu sunt decât bari-
erele fricii noastre de iubirea de secol expirat pus la arhivă

DOMNIŞOARE

domnişoarele nefericite scriu poezii
au rochiile înflorate şi ciorapi cu firul dus
citesc din suplimentele ziarelor de scandal
aruncă priviri deznădăjduite profesorilor
şi se hrănesc cu iaurt de fructe de la barul facultății

domnişoarele nefericite cu rochii înflorate din diftină
visează o dragoste definitivă ca o sentință
se întâlnesc cu băieți de o seamă ce nu ştiu să le sărute

domnişoare nefericite
e trist dar lumea asta chiar nu seamănă cu suplimentele literare
tipărite pe hârtie de letea

STRADA

strada se lățea înainte
casele parcă se topeau
unele în altele
aceeaşi viață pare-se viețuia
în toate cele
din când în când o femeie
ieşea fugind urmărită de însăşi teama ei
o cişmea pornea singură cu zgomot metalic
iar câinii îşi lingeau umbra

casele iar şi iar se topeau
unele în altele
din când în când un bărbat
ieşea fugind urmărit de umbra lui
ce îşi dorea să facă dragoste cu el
la capătul străzii bărbatul şi femeia
se priveau mirați
cişmeaua scârțâia
iar câinii lingeau umbra şi teama

DOMNIŞOARA MAGDA

domnişoara magda
face manichiura doamnelor cu aripi
made in china
ascultă surdă de-o ureche
poveştile despre vibratoare din inox
mănâncă vise şi lacrimi pe pâine graham

aruncă rotocoale de fum în camerele
întotdeauna goale

domnişoara magda bea votcă
înjumătățită amar cu viața ei începută prost
cu deflorarea în cabinetul medical pe pardoseaua rece
domnişoara magda are accese de nebunie
pictându-şi pereții cu pastă de roşii
şi ojă brânzită. domnişoara magda
şi atât.

MAMA

stau în fața mea
oamenii pe care i-am cunoscut
un şir lung
pun mâna la ochi
linia orizontului
un firicel de apă tremurătoare
prima în şir e mama
ea mi-a dat
unghiile sidefii
celulele vesele şi triste
mereu alergându-se în mine
într-un soi de cursă
pentru premiul nobel
mama şi lungul şir al ratărilor
al alcovurilor triste al sufletului bezmetic
mama ca un far
departe cântând surd
chemându-mă să gust liniştea
împăcării cu sinele

ÎNCEPUT

scriu cu carnea
cu ochii cu amintirea
scriu cu sângele sinuciderii mele
scriu cu leşul tău
iubire de două parale
cu urletul
cu lacrima
scriu cu scrâşnetul durerii anesteziate
mințite că e cald că e bine că este
scriu pentru a primi o gură de aer
scriu pe întuneric
până când cuvintele vor deveni fosforescente şi vor fi
singura sursă de căldură şi lumină pentru mine
eu cea cu carnea zdrelită
gâfâind
urcând
gemând
scriu cu carnea-mi care se va desprinde
lasându-mă făptură pură

Liana Sabău

S-a născut în 31 octombrie 1973, în Aleşd, jud. Bihor. Din 1976 trăieşte la Timişoara.

A publicat:

Verb carnal, Editura Helicon, Timişoara, 1996, versuri. *Mireasma trupului tău*, Editura Marineasa, 2001, versuri. Al treilea volum, *Vreme de dragoste*, e în curs de apariţie. Este prezentă în antologia cenaclului Pavel Dan, *Dintr-o respiraţie*, Editura Marineasa, 2002.

Poezii şi proză în: „Anotimpuri literare", „Orient latin", „Renaşterea bănăţeană – Paralela 45", „Vrerea", „Orizont", „Tibiscus – Argonauţii" (Timişoara), „Zig-Zag", „Flacăra", „România literară" (Bucureşti), „Tibiscus" (Banatul Sârbesc, Serbia), „Cuvântul românesc – Semnal artistic" (Novi Sad – Serbia).

Premii: locul I, alături de Iosif Băncilă, la concursul literar „Ioan Popovici Bănăţeanul", organizat de Casa de Cultură a Municipiului Timişoara şi de cenaclul literar artistic „Sorin Titel" (iunie, 1993, Timişoara). Premiul revistei Flacăra pentru cel mai frumos text literar publicat în Flacăra în anul 1998, Bucureşti.

CRONICI LITERARE:

Semnate de: Alex. Ştefănescu (Zig-Zag, Flacăra şi România literară, Bucureşti), Robert Şerban (Unu, Oradea), Geo Galetaru (Orient latin, Timişoara).

Este licenţiată în jurnalism şi are un master în Marketing şi Management în publicitate.

***

„(…) Liana Sabău este o autoare înzestrată cu talent. Şi nu numai cu talent, ci şi cu un remarcabil curaj artistic. Sfidând prejudecăţile, ea a propus de la început cititorilor o poezie de un erotism violent. Ceea ce nu înseamnă vulgar. Tot ce ţine de dragoste – de la ardoarea senzuală la o mistică a iubirii – are în poezia Lianei Sabău graţie şi dovedeşte un desăvârşit bun-gust".

Alex Ştefănescu

FELUL MEU DE A FI

Nu ai voie să fii fragil!
Pofta va veni atunci
când
tu vei avea bunăvoința
de a accepta
felul meu de a fi
când
sălbăticia
pe care mi-o provoacă
apropierea ta carnală
va accepta
să se lase îmblânzită.
Fără alte cuvinte
va trebui să te supui
închipuirii, imaginației
Naturaleței, eleganța sau
neciopleala
aerul tău de
bărbat bine dotat
dulcile brutalități sau
suspinele perverse în auz
neașteptat te vor apropia
de felul care-mi place
şi din această decizie,
în sfârşit luată,
va izbucni
vom izbucni …

MIREASMA TRUPULUI TĂU

Mireasma trupului tău
în aşternuturile goale
voluptatea braţelor
cuprinzând frageda pernă
coapsele tale desfătând
imensitatea
somnul trecând prin toate astea
şi, în fine, eu
mirositoarea
visurilor tale de peste zi
fremătând aceleaşi aşternuturi
prea alba, prea singura
pernă purtând într-un colţ
monograma buzelor tale calde,
toate mă redau aceluiaşi vis,
sedusă de candoarea
chipului cristic adormit
de aceste voluptăţi
mă arcuiesc
desfătându-mă!

LACRIMILE DESCLEŞTĂRII NOASTRE

Noaptea
şi-a lăsat
stelele la geamul tău.
În ardoarea selenară
tu
mă-nveţi cum să fac dragoste.
Broboane roz
se-adună pe sânii jucăuşi
ca nişte iezi,
pe pulpe

şi pe coapse
când tremurul de argint
mă ține peste tine
sau când mă ascund
sub vajnicul tău trup
şi când
sârguincios
învăț
mă-nveți
cum să te provoc
să te seduc
şi să te ud
cu lacrimile
descleştării noastre.

DOAR ATÂT MI-A RĂMAS

Admir trupurile noastre
pe cearşaf
cât de pătimaş se iubesc
cât de dureros se despart
asta e ultima seară de vară
ne iubim cu ochii deschişi,
în grabă,
ca şi cum am muri-n toamnă
o dată cu frunzele
te vreau
rămâi la picioarele mele
şi sărută-mi-le
calcă-mă uşor pe fese
amprentează-mă
cu buzele tale
şi iar dimineața
mă găseşte dezamăgită
cu bărbia tremurândă

strângând cu furie cearşaful alb
la piept
doar atât mi-a rămas
urma trecerii trupului tău gol
prin patul alb, de trandafiri,
şi tălpile tale prin sufletul meu orb.
Doar atât mi-a mai rămas…

PE BLOCUL CU 11 ETAJE

De mult îmi doresc asta!
îți şoptesc la ureche
flămândă de acest eveniment.
Ce frumos strălucesc
corpurile noastre goale
de pe blocul cu 11 etaje.
Mă înnod pe tine
şi te muşc
şi de-aici şi de-acolo
susur un zâmbet satisfăcut
îmi întind brațele ca o antenă
te captez
cu trupul răsfrânt
cu sânii goi în soare
atât de încinsă
aş vrea să mă plouă
să sfârâi încet
soarele mă arde
şi pentru că nu-i de ajuns
încep să mă arzi şi tu
lăsându-mă să muşc voluptoasă
din cer
invocându-l regulat pe Dumnezeu.

ROŞU

Mica lumânare roşie
dintre noi doi
ne face să ne ghicim contururile
umbrele noastre carnale
ne transfigurează
Şi râdem
Sânii
par
ca două căpiţe imense
din care o furcă cu cinci colți
aţâţă
flacăra
lumânării
nu se stinge
priveşte floarea
mângâie-i micile petale
catifelate
sărut-o precum
un cavaler sabia lui
Poartă-mă pe braţul tău
pe ziduri, pe tavan
şi lasă-mă acolo
o secundă
Voi coborî pe frânghia
fumului
Şi chiar de se va stinge
scânteia
o vom naşte din nou!

CE DEPARTE E NOAPTEA ACEEA

Şampania mi-a înroşit
obrajii
fluturi îndrăgostiți
se zbăteau pleoapele
inima bătea un step
interminabil
trupul – vulcan
era gata – gata să explodeze
îngânam nişte versuri
şi mă-nvârteam cu dorul tău
atât de strâns în brațe
aproape că visam
ce sălbatic mă penetrai şi adânc
ce departe e noaptea aceea, acum
îți mai simt mirosul de cenuşă pe buze.

CENTRUL SEXUALITĂȚII

Ce bine-i să-ți expui
sexualitatea
în camera încinsă
ferestrele atât de transparente
îngheață de invidie
ce bine-ți prind
conturul
între palme
între buze
între noi
totul începe să
miroase a carne
trupul meu ca o boltă
ca un arc
încordat la maximum

sloboade-mă
ţintuieşte-mă
printre pernele
de petale roşii
şi doar când încep
sfârcurile să sfârâie
încetişor
ocheşte
în punctul roşu!

SYMPHONIA

Muzică e totul.
Vorbele şocante intime
sunt un lied şoptit acum.
Braţele, gleznele se-nlănţuie
şi trupurile vibrează
căutând dispoziţia armonioasă a poziţiei
pe un portativ din lemn de trandafir
ascultă
tocmai se întrepătrund acordurile
dintre un pian şi-un saxofon
dincolo de fereastra deschisă
şi de parfumul numelui tău.
Sunetele emoţionează
şi gâturile se alintă
altissimo
notele dor
şi muşchii tresar
fortissimo
şi totul e muzică
doar suspinurile
piano, pianissimo
iar noi fiorul dintr-o symphonie
bravissimo

Gabriela Savitsky

Gabriela Savitsky este pseudonimul literar al Gabrielei Popescu.

S-a născut la Rădăuți, în 19 aprilie 1968, al treilea copil într-o familie modestă, din mahalaua Cărămidăriei.

Urmează cursurile primare şi gimnaziale ale Şcolii generale nr. 4 din Rădăuți, apoi liceul pedagogic la Suceava, liceu pe care-l absolvă, însă, la Eudoxiu Hurmuzachi, în Rădăuți.

În 1992 o aflăm studentă la Facultatea de Litere a Universității Ştefan cel Mare din Suceava, facultate pe care o abandonează pentru a pleca, în 1995, la Timişoara unde se înscrie la Facultatea de Ziaristică şi Ştiințele Comunicării, al cărei licențiat este.

Lucrează, ca şi corector, la cotidianul „Timişoara", apoi, ca redactor de carte, la editura Universității Banatului.

Din 2003, trăieşte şi scrie la Reşița.

A publicat trei cărți de poezie: *Dragostea – ediție princeps*, Augusta, 2002, *Cartea de dragoste*, Marineasa, 2004, *Cartea de sidef,* Brumar, 2007.

***

„(…) Cutremurul erotic (din care naşte propria-i poezie) se converteşte în luxurie (sau lux) de ordin imagistic: o vegetație metaforică, acum, îi năpădeşte sentimentele-n ruină, cum jungla khmeră tinde să înghită lascivele incinte din Angkor".

Şerban Foarță

CURRICULUM VITAE

eu, gabriela popescu, născută Savitsky
fiica lui Ştefan şi a Anei
venind dintr-un neam de cărămidari
strămutat prin imperiu de împăratul cu creiţari
stau în faţa bunăvoinţei domniilor voastre
ca pe o masă negeluită de lemn
o sticlă banală de wisky.
nu mi-e teamă să recunosc: am păcătuit.
am furat, am mințit, am ucis şi am multpreaiubit.
am trăit pentru ceilalți fără strop de hodină;
am căutat nestemate şi unde știam că nu puteau fi
am dărâmat toate granițele dintre noapte şi zi
până când am aflat că şi în ceruri e loc pentru tină.
am trăit tot ce se poate omeneşte trăi.
cunosc până la ultima lor consecință bărbatul, femeia,
sunt la vârsta aceea ingrată când pe om îl stăpâneşte
Ideea,
şi totuşi mai cred în „nebănuitele căi”.

am vrut să mă sinucid într-o amiază de an
după ce l-am citit fericită pe domnul Cioran
era multă lumină aşternută pe case, pe hat.
am plâns sugrumat.
nu mai cred în iubire.

despre ultima dragoste vă spun deocamdat’
doar că o am aflat
dintr-un prier amirosind a seve nebune
printre multele făpturi ce ochii în treacăt şi-ating
cineva cineva îmi spune pe nume:
„iubita mea Ming, iubita mea Ming” …

FEREASTRA

Te iubesc
Şi nu mai am nici un fel de viaţă…
Nu mai am nimic.

Toate celulele mele, tot sângele
Îţi slujesc ţie: să poţi păşi,
să ridici tivul pleoapelor,
să mă poţi părăsi.

Stăm ca două biblii deschise, faţă în faţă.
Două biblii care nu se pot citi una pe alta.
Eu mă învăţ a muri.
Doar aşa voi putea fi tot timpul cu tine,
Fără să te stânjenească mângâierea,
Vorba, dorinţa.
Am lăsat toate bucuriile mici
Să pot visa în voie la tine,
La pielea ta din catifele calde
La râsul perlat
La gândurile tale tăiate-n bazalt
Şi la cât e de bine.

Te iubesc şi uneori uit să respir.
Nu mai ştiu încotro e fereastra;
Scrie-mi ceva cu degetul pe ea, în noaptea aceasta,
Ca să ştiu că sunt vie, dimineaţa,
Când voi citi.

DRAGOSTEA

Carne fierbinte, sudoare
Sânge lucid, tunele albastre de-a dreptul prin raza de soare,
Însutit, înmiit, abandonul de sine,
Locuim o singură sferă.
Celălalt asumat cu tot ce poate conține
Cu firele lui depănate până la vrăjitoarea khmeră.

Tu intri în mine râvnitor şi plin de speranță
Cum intră păcătosul într-o biserică rece de piatră
Tresărind nehotărât ca flăcările în vatră
Cu tălpile goale, înfierbântate…

Eu cresc rotund în jurul sexului tău
Corolă de crin imperial în jurul pistilului,
Desenând stamine.
Toată viața se întoarce netrăită în mine,
Parcă maica mea m-ar iubi
Curățindu-mă cu durere şi drag
De zgură, de bale, de rele trăite, făcute,
De necuviințe, de piele, de os,
De toate cele găsite pe jos.

Parcă maica mea m-ar iubi
Întinerind în mine cu fiece spasm,
Născându-mă iar şi iar,
Încă o dată şi încă o dată,
Tot mai curată, tot mai limpede,
tot mai subțire
înălțându-mă până la tine
– Supremul ei dar.

TIMPUL

Timpul stă între pomi
atârnat ca o pânză de păianjen uitată;
Zorile-l colorează în mov,
apusul îi adaugă broboane sclipitoare de vată.
Noi umblăm între spițele lui
şi vedem doar în față şi-n spate,
el se leagănă cu povara noastră cu tot
şi întotdeauna are dreptate.
Timpul nu cântă, nu plânge, nu doarme,
nu-l doare.
Toate se schimbă în juru-i,
pomi, apă, lumină, splendoare,
cheotorile lui fermecate se strâng
pe crengile unui galben adânc
şi parcă ar fi pace şi soare.
Fermecați de un fir, agățați de-o celulă
mergem în sus şi în jos ca ocnaşu-n celulă
şi visăm că e mare puterea noastră de-a fi.
Poate e-o închipuită alunecare
pe-o roată de-o singură zi.

CEALALTĂ PARTE A LUNII

Astăzi m-am uitat,
prima dată, la cealaltă parte a lunii.
Până acum, niciodată nu m-am gândit la ea.
Nu ştiu de ce, dar printr-o-ntâmplare,
Am aflat că şi dincolo
Astăzi e un fel de aici...
Suntem o lume-n oglindă
a unei alte oglinzi
şi, în întunericul nopții,
oftăm aproape la fel.

Eu locuiesc într-un regat de cristal
în care fac piruete şi plâng.
Tu stai într-un turn de ardezie
şi arunci pietricele în apă.
Singurătatea, ca o boală profundă,
îmi vorbeşte în ambele urechi deodată.
Pe cealaltă parte a lunii
Tu stai într-o poiană smălțuită cu flori;
în spate se vede o culme domoală.
Rupi iarbă distrat şi te uiți la nori.
În timp ce faci asta, aici e întuneric şi frig.
Nu suntem de aceeaşi parte
Şi nu avem timp.

PITIC DE GRĂDINĂ

Lumea miroase a sălcii pletoase
păpădie şi ambră.
Am un pitic de grădină
care cară apă-ntr-o cană
din două lumi.
În cea de aici,
Licuricii desenează în noapte
litere slave
Şi câinele mov zice că va muri cineva.
Dincolo, cerul e galben şi oricare
stea e imens de albastră
şi ştie să cânte nouă octave.
Apa e un fel de verde sfințit
şi în vânt stau agățate petale de aur.
Fluturii dorm în copaci de cristal
Şi-o prințesă cântă la harfă pe plaur.
Piticul îmi face semne
cu felinarul lui de mătase să îl urmez.
Eu îi fac doar cu mâna să mă mai lase.
Eu cred că visez.

PLOAIA FELICE

Dacă nu ştii să strigi norul pe numele mic
Ce cauți la noi în livadă?
Aici, toate firele de iarbă sunt paşnice.
Aici, îngerii adună buburuze
şi le spală picioarele.
Dacă ştii să vorbeşti fără consoane,
împinge poarta şi scutură-ți încălțările.
Am adus, de departe, o liană albastră
care ştie cânta…
Ne adunăm seara, în jurul ei şi ne bucurăm
că mâine soarele va fi mov.
În lumea de-afară,
Un cal uriaş strunit de-un copil
mestecă sub copitele agere gutuii şi iasomia.
Nimeni nu-l poate opri.
Tuturor le e frică.
S-au ascuns în nămol.
Şi-au lăsat câte o nară afară
să sufle.
Nu vă mirați. Aşa începe orice trezire.
Cu ochii umpluți de noroi
Şi cu gura pecetluită.
La noi în livadă, pe plaur,
Se vorbeşte doar despre iarbă şi peşti.
Nu dormim niciodată.
Păzim, pe rând, cu evlavie,
poamele, florile, norul Arcimboldo
şi ploaia Felice.
Trebuie să fii curat şi cu gura deschisă să intri.

MOARTEA STĂ

Moartea stă încolăcită
La picioarele mele ca un şarpe umbros.

Aş putea să păşesc peste ea.

Ne privim adânc în ochi
Şi ne măsurăm puterile;
Ea este a mea.
În irişii mov, dilatați, ca o peliculă
 în sepia
se derulează viața:
Neputința mea de a fi întru totul femeie,
Neputința bărbatului de a înțelege slăbiciunea femeii
Şi toate tragediile
În care sfinții stau înfipți ca nişte piroane,
Văzduhul primei zile de şcoală
Şi gustul reavăn al unui sărut,
Suferința de a mă fi născut din durerea femeii
Căreia îi spuneam mamă
Fără să înțeleg ce fior îi seca sufletul
Dacă lacrima mea de copil tremura.

Moartea mă adulmecă
Cu botul ei de cămilă
Înfricoşător şi moale.

Costel Stancu

Născut la 2 mai 1970, Vînju-Mare, județul Mehedinți.

Locuiește în Reșița, județul Caraş-Severin.

A publicat volumele de poezie: *Terapia căderii în gol*, Editura Hestia, Timişoara, 1995.

Dominic sau despre imitația umbrei, Editura Hestia,Timişoara, 1995, *Măştile solitudinii*, Editura Marineasa, Timişoara, 1997. *Golurile din pîine*, Editura Marineasa, Timişoara, 1998. *Fluturele cu o singură aripă*, Editura Timpul, Reşița, 2000. *Arta imaginației, antologie*, Editura Vinea, Bucureşti, 2001. *Cântarul de apă*, Editura Marineasa, Timişoara, 2002. *Vînătoarea promisă*, Editura Marineasa, Timişoara, 2003. *Ieşirea din peşteră*, Editura Marineasa, Timişoara, 2005.

În volume colective: *Oraşul cu poeți*, Editura Timpul, Reşița, 1994; *Casa faunului*, Editura Hestia, Timişoara, 1995; *Antologie tabăra Oravița*, Editura Mirador, Arad, 2004;

Drumul către Piatra Scrisă, Editura Marineasa, Timişoara, 2006. A publicat poezie în revistele literare din țară.

Membru al Cenaclului Literar Semenicul din Reşița, începînd cu 1987. Membru USR, Filiala Timişoara, 2008.

Din 1993, agent de poliție la IPJ Caraş Severin.

***

„Transcendentul constituie o obsesie aproape permanentă a lui Costel Stancu. Vecinătate primejdioasă a realității noastre cu un „dincolo" care respiră tocmai prin inserțiile ei provoacă la el un fel de febră cerească, dacă pot spune aşa: „un greier cântă apropiind pământul de cer". Autorul se numără printre tinerii noştri scriitori care confirmă poezia ca frontieră spirituală între aceste două lumi".

Ștefan Augustin Doinaş

TRECEREA

a trecut timpul, au trecut turmele,
ca un vânător de recompense vântul
le-a adus înapoi urmele. sunt peste tot
pe unde nu te aştepți. ai auzit, moartea-i un joc
pentru cei înțelepți? cum să te-ascunzi,
cum să nu-ți pese
când toate cele vii
sunt de cele moarte alese? şi trimise aici
să sporească misterul. ți-e teamă
că prea târziu pământul de sub picioarele tale
va întâlni cerul. s-or recunoaşte oare
vor fi ca la-nceput, când din acelaşi
semn s-au desfăcut? şi au pornit să îşi caute
fiecare un rost
cele ce sunt pe urma
celor ce-au fost… ca două animale
hrănite de acelaşi stăpân,
viața şi moartea
împreună rămân. chiar dacă timpul
simte o plăcere ciudată de-a nu mai fi
- un an ce are doar
o singură zi. şi aceea prea scurtă
pentru câte sunt de trăit.
tu eşti orbul ce nimereşte în mare
şi dintr-odată e fericit

* * *

Cuvintele fac gaură-n cer şi te scapă
bat clopotele – astăzi duci la groapă
un mort cu cireşe la urechi.
mâine îl vei învia
cu un strop de apă.
te joci. ce-i viața? ce-i moartea?
jumătăți ale aceleiaşi perechi
pe care nu pot s-o încapă.
te regăseşti: ai chip, ai nume
şi tot mai clar vezi vântul de aici
cum mişcă morile de pe cealaltă lume.
e soare-n chihlimbarul ce mi-l arăți acum
ca şi-n alte dăți te pierzi
în balta cu ochi verzi.
eşti tu ori altul? aceasta-i întrebarea,
altele nu-s. împăratul desenează o cruce din lemn
pe spatele fiecărui supus.
căci nu ştie
care-i cel născut o dată la o mie.
pentru el răzbunarea e singurul elixir,
acolo unde sângele atinge apa
creşte un trandafir. Roşu
ca vinul curs la agapă,
când cuvintele fac gaură-n cer
şi te scapă.

FRONTIERĂ

sunt trist. luna sună a gol,
mintea mea a dat încă o dată
morții ocol. acum abia
de văd sub piatră răsăritul,
sufletul aleargă întruna
negăsindu-şi în mine sfârşitul.
zadarnic îl rog să rămână,
sufletul meu va mai sta
o clipă aici apoi va coborî
în fântână. prin ea va trece-n altă lume
ce nu-i materie, nici vid –
un vis pe care apele
îl deschid. urlă un câine, trezeşte
morții şi viii deodată, privirile lor unesc
această lume cu cealaltă.
fără cuvinte e totul, plin de mister:
un greier cântă
apropiind pământul de cer.

* * *

Vine o mână străină să mă ia de aici.
O dată cu mine soarele se face nevăzut
pe cer. Cine să-mi dezlege, Doamne,
la ceasul facerii, chipul şi asemănarea
celor ce pier?
Se-nvârte fusul mamei ca pământul de repede
răsucind firul vieții şi-al morții
-mpreună. Mi-e teamă, seacă apele, aud
roata morii, peste timp, ca un clopot
cum sună.

Inima-mi bate la porți fără lacăte
pe care le descuie, în dansul lui
numai vântul. Doar cel ce aşază
stele pe cer simte deschizându-se
înăuntru-i Cuvântul.

ÎNMUGURIRE

m-am aplecat – creangă de măr –
să îmi săruți floarea, apoi să mă nasc
în timp ce, la apus, soarele îşi ardea,
domol, ultimul vreasc,
mă apropiam de el cu sfială
să încălzesc ceea ce sub pământ se răcea.
era duminică. Bătea clopotul
să reîntregească inima mea.
Cobora un înger din cer,
ce mister
e în cele ce mor şi se nasc deopotrivă
şi, Doamne, câtă mirare
să adorm pe gura ta – creangă de măr –
şi să mă trezesc răsuflare.

* * *

Mor.
Tu mă speli cu pământ,
se mişcă imaginare lumi în cuvânt.
Mâinile celui trimis
să mă salveze îmi par uneori prea aproape,
viața mi se risipeşte, în cercuri,
pe ape.
Ating în joacă marea –
ca gongul pielea-i sună,

vom trece-n
altă lume împreună.
Firimiturile reîntregi-vor pâinea
pe masa celui lacom, vreodată?
Încremenite-s toate, doar distanța
dintre moarte și înțelesul ei e schimbată
din clipă-n clipă. Doamne, eu nu mai înțeleg:
cât din sine însuși poate pierde un om
pentru a rămâne întreg?

DESPRINDERE

trec râul îngeri îmi joacă pe unghii
nu știu de mă nasc ori mor
chinuit sunt de friguri și fluturi cu capete de înecați
mi se prind de picior
un dovleac cu ochi care învață să creadă
ești tu așteptându-mă pe celălalt mal
când eu în grabă mă rog cuvintelor
rece și inegal
o să vin o să plec cumpărat ori vândut
pe aceeași înfățișare a banului
ochii mamei se usucă
în jos pe apa iordanului
de atâta liniște cocoșii au aprins casa
și acum sar fericiți din balcoane
doar iuda vine-ntruna să își plângă
fața, căzând din icoane.

CÂNTECUL MIRELUI

Te duc la groapă îmbrăcată-n mireasă,
pe un pat minuscul cu rotițe
de chihlimbar. Eu tac, tu îți târâi prin țărână

părul negru, lătrat de câini
– convoi mortuar. Se cântă întruna,
din orchestră ies aburi ca dintr-o
cană cu ceai. Ne regăsim, copii,
la fiecare răscruce, adunând bănuți
pentru intrarea în rai. Drumul e lung
opririle dese. În creştetul boilor scapătă,
încet-încet, sorii. E-atâta linişte că aud
cum se macină între ele, pe cealaltă lume,
pietrele morii.

OGLINZI

e noapte. A răsărit o jumătate de lună
semn că viața şi moartea
sunt, din nou, împreună. Aprinde lampa.
Să văd cum fuge, sub pământ, şarpele orb.
Cum bărbatul şi femeia
din aceeaşi apă se sorb
unul pe altul. Eu ştiu că partea nevăzută
a lunii luminează Înaltul.
Tresare ființa, oare-i deajuns?
În înțelesu-ți, Doamne, iar se schimbă
ce-i la vedere cu ce e ascuns.

RĂSPUNSUL

materia e rece. vârtejul aduce aproape
duhul sfânt – un cuib de pasăre rară
călătorind peste ape.
creatorul zâmbeşte: omul are un nume
ca o mare ce se varsă, puțin câte puțin,
pe cealaltă lume.
lui ce-i rămâne: greşeala,

păcatul, iertarea?
un cui de aur în visul răstignitului
e întrebarea.

mulțimea aşteaptă
cu fața întoarsă spre el.
târziu răspunsul e scris,
pe porți, cu sânge de miel.

* * *

Mâinile mele sunt vii,
zadarnic le îngropați sub pământ
– soarele se rostogoleşte întruna
ca oul de Paşti pe mormânt -

Duc pumnul cu zaruri la gură,
le-nghit, pe ce față-or cădea?
Mă ascund în clopotniță, seara,
cum vinul în cel ce îl bea.

* * *

Vreau să m-apropii azi de tine, Doamne,
fără ca-n fariseu să mă prefac –
asemeni păsărilor ciuguli-voi grâul
numai din palma-ntinsă de sărac.

Tu judecă-mă aspru, iar de-s bun
tălpile să-ți sărut, aruncă-mi scara,
pentru ce am greşit fă-mă să plâng
cum vițele de vie primăvara.

Viorel Suciu

Născut la 26 august 1961, în Jimbolia, jud. Timiş.

Absolvent în1987 al Facultății de Electrotehnică din Timişoara – secția Electronică şi Telecomu-nicații. Absolvent al Şcolii de Arte, secția Fotografie artistică, 2007.

Membru al cenaclului Pavel Dan, din 2002.

Membru fondator al grupului de fotografie „F5,6" Timişoara din 2007.

Din 2007 trăieşte în S.U.A., Atlanta, Georgia.

Volume:

„*Ploaia care stă să cadă*", Editura Marineasa, seria de poezie, 2001.

„*Insula de fier vechi*" Editura Brumar, seria de poezie, 2007.

Prezent în antologia cenaclului Pavel Dan, „*Dintr-o respirație"*, Editura Marineasa, 2002.

Apariții cu poezie în revistele *Orizont, Vatra*.

Expoziții de fotografie personale: „*Jocul cu mărgele de sticlă*" 2006 şi „Viva Mexico", 2007.

***

„Despre poetul Viorel Suciu s-ar putea spune că vine puternic din urmă … Dacă ar fi să îl raportez la „înaintaşi", cred că poemele lui de ultimă oră pot pune în evidență unele filiații sau (doar) tangențe, afinități cu un anume topos banatic-timişorean, ce ar putea fi receptat ca o notă distinctă şi sugestivă. (…) Față de volumul său de debut (*Ploaia care stă să cadă*, Editura Marineasa, 2001), ce conținea premisele încurajatoare ale unei posibile evoluții, poemele mai noi chiar despre această „creştere" vorbesc, confirmând – cum spuneam la început – un poet".

Eugen Bunaru

ASTENIC BLUES

S-a dus vremea
când ningea mult
şi toți semănam între noi.

În prima zi caldă din an
miza cade pe clocot.
Mişcările mele lasă amprente pe jumătate,
aşteptarea cuiva se lasă trasă de păr.
E vremea stofei întinse,
manevrez ochelarii ritmat
ca pe un schimbător de viteză .
Chiar dacă dospeşte şi curentul electric ,
pe fundul genții poți da de obiecte ascuțite.
Bunica a scos pantofii cu scârț
şi i-a pus în drum ca să mă împiedic.
Culcat la pământ,
aud în vecinătate foşnete
în măsuri muzicale,
un păianjen căzut din cer vrea acasă.
În jur doar fântâni, din care nu ştiu
cum să beau apa.
Bărbații vrăjitori,
primăvara plutesc
cu puieți de cais
între picioare.

Se crapă pe la colțuri
singurătatea mea,
atunci când ud florile.
Aş putea adormi
în vacarmul unei nunți de păsări.

ZBURĂM DEASUPRA CHINEI

Privesc China din cer,
e verde şi luceşte
de parcă ar fi plină cu cioburi.
Se târa avionul deasupra Manciuriei
şi lăsa în urmă râuri ca scame de aţă;
spre o destinaţie neclară
mă îndrept cu viteza unui suspin.

Privesc norii şi cred că plutesc
de-a-lungul unor icoane;
am văzut prin ei câmpurile
ca filarmonici sub apă,
apoi sub mine au fost postate
mii de locomotive cu aburi în acţiune,
acoperite încet-încet
de troiene de zăpadă.

Ca un puşti lipesc nasul de geam
scrutând lumea minunata de jos;
privesc fata din visele mele chinezeşti,
plutim amândoi pe un covor fermecat,
ea apucă un nor şi-l face cascadă,
eu voi dansa devastat de muzică
şi din transpiraţia mea
va cădea o ploaie caldă peste Beijing.

Pierdem în zbor un alt fel de timp.
Chinezii pe care i-am fotografiat
s-au bucurat şi mi-au mulţumit.
Soarele a rămas în urmă
iar noaptea ce se lasă îmi aminteşte
că zburăm pe deasupra
a milioane de vise.

ODĂ

Pe cele mai iubite pământence le pot ghici uşor
pentru că fac cele mai grațioase gesturi în somn ;
sunt sau arată ca nişte copile,
mâini mlădioase şi degete delicate
grațios se întorc de pe un vis pe altul
iar gura le schițează un sărut domol;
dacă nu m-aş teme că stric vraja,
mi-aş lăsa degetele să lunece pe obrazul lor.

Ies încet la rampă dragele mele,
zâmbesc în timp ce se gândesc la ceva;
când îşi aranjează agrafa în păr cu exagerată grijă,
îmi leagă fără voia lor vrajă grea,
vorbesc între ele şi înțeleg din gesturi
că au cules fructe mari, o recoltă bogată.

La amiază mi-aduc bucate alese
frumoasele mele
şi scriu poeme homerice
pe scuturile atât de slab reliefate;
cu bărbia în palmă văd cum mă-ncercuiesc,
mă acoperă cu brațele ca nişte arcade;
eu ghicesc parfumul fiecăreia în parte
şi mă simt ca un rege.

POTOP LA BABEL

Pe ploaie cu fulgere meşterul tencuia sub arcade;
ploua torențial şi îi fâlfâiau pantalonii în bătaia vântului
ca două drapele – puteam să jur că toată scena
am mai văzut-o o dată.

Ploua cu flăcări de sudură,
iar apa curgea de pe acoperiş
în fire continue şi dese
ca mărgelele din uşa unui bar mexican.

Stropii de ploaie au umplut curtea cu stalagmite,
iar apa curgea la vale asemeni sticlei topite
în torente pe care parcă le-aş fi fotografiat.

Norii se frecau de coşurile casei,
luau jos tencuiala, varul.
Lemnarii se uitau la mine cum scriu,
de parcă poemul meu ar fi fost o sentință.

Un tunet stins dar prelung,
ca zgomotul a două fiare imense
ce se freacă unul de altul,
ne vestea că stihia va trece.

În curând o să ne adunăm sculele uitate
de prin băltoace, în care deja se zbat peşti
sub un cer liber.
Împrejurul meu, lucrurile parțial uscate
vor căpăta forme de cruci.
Mă voi târî cu încălțări grele de noroi
prin cimitirul în care nu vine niciodată toamna.

CĂTRE CASĂ

Frunzele din pomi
au căzut toate odată
ca la mica înțelegere.
Citeam cu cartea în geamantan
ca să nu mi-o umfle vântul
sub becuri stradale.
Se hotărau să cadă
stropi de ploaie atât de rari
încât îi evitam mergând în zig-zag.
Ajuns pe pod, eram uluit că apa
purta parfumuri ca o femeie.
După colțuri, pe lângă biserici,
m-au lăsat intemperiile în pace,
dar eram la jumătate de drum.
Treceau oameni pe lângă mine
şi priveau de sus foaia scrisă,
pistruiată de ploaie;
pe asfalt străluceau stropi proaspeți
asemeni unor mulțimi subterane
care îmi fac cu ochiul;
vântul plimba la picioarele mele
flacoane de plastic, numai bune de şutat
spre stele.
Întorc bicicleta cu o mişcare de coasă,
pedalez în ritmul clopotelor catedralei
şi târăsc după mine prin burg
modesta tristețe a călăului.

CA UN FERMOAR CE SE ÎNCHIDE

Ne-am împrăştiat din autobuz
în dreapta şi-n stânga
aşa cum deschizi un fermoar.
Am intrat în casa ta

cu chei contrafăcute,
ți-am încălțat șlapii
și am plecat în inspecție .
Nu mă puteam sătura
să întind cu palmele fața de masă
nu mă puteam abține să nu poftesc
banana din fructieră;
îmi priveau mișcările fâstâcite
două ceasuri și o veioză,
stăteam la masă chiar ca un scriitor,
mă simțeam genial,
îmi ieșeau perfect jocuri cu umbre,
deși mă păcălea dispunerea lucrurilor în spațiu;
dansam, singur, în camera ta.
Fără teamă am privit prin geamul deschis,
dar m-a surprins vântul,
mulându-mi perdeaua pe față
ca o mască mortuară.
Țineam fereastra cu o mână nesigură
iar în casă nimic nu mai era la fel.
Am căutat prin sertare
tremurând de nervi; la plecare, cu greu
am găsit gaura cheii.
Încă neliniștit, am urcat în autobuzul
care ne colecta din dreapta și din stânga
ca un fermoar ce se închide.

VENIREA OREI DE TOAMNĂ

O să mă găseşti
învelită în staniol ca o bomboană;
voi reflecta luminițe delicate prin colțuri.
Ca să nu mut ceasul voi sta nemişcată,
bucuroasă că nu mă va înnebuni
(dar curioasă ce-i drept) o plăcere de o oră.
Se vor opri trenurile-n câmp, avioanele-n aer;

tu vei încremeni într-un picior
în poziție de start,
dar vei veni cu dor de acadele,
mă voi lăsa desfăcută şi gustată
privind, râzând, incredibile,
delicate luminițe prin colțuri.

INFLEXIUNE

Ca o rază de soare calc norii încet.
Voi relua lucruri rămase neterminate,
mânat de încurajarea unui zâmbet luminos.
Rotițele ceasului mai în voie se mişcă
mă dezmiardă cristalele de gheață din fereastră
şi zâmbesc fără intenție la gândul că aripile mele
vor fi trepte pentru zbor de păsări.

Aerul s-a umplut cu puf de păpădie,
muzica va suna iar, piciorul va bate ritmul
şi învăluit în parfumul unui car cu pepeni galbeni
mă bucur de parcă aş pluti în jurul unui secret.

Dacă mă distrează urmele de pisică de pe lucruri
degetele îmi vor vibra ca la atingerea unei imense cochilii:
atunci visele din tinerețe îmi vor face cu ochiul.
Se trage macazul, mă îndrept spre o lume de basm
şi nu voi mai înțelege dacă e o vioară în aer, o pasăre
sau un râs de copil dezmierdat.

Îmi vine să râd şi îmi este bine
de parcă cineva îmi pregăteşte daruri;
cum să nu găsesc o alee luminată
când stelele ziua clipesc împrăştiate pe pământ,
iar cadranul ceasului tău
îndreaptă soarele spre mine?

Robert Şerban

Născut la 4 octombrie 1970, în Turnu Severin. Trăieşte în Timişoara. Este scriitor şi jurnalist, realizator şi moderator al emisiunii „Piper pe limbă" (TVR Timişoara), redactor al revistei „Orizont", director editorial al editurii „Brumar". Editorialist la 24 FUN.

A debutat în 1994 cu volumul de poezie *Fireşte că exagerez* (Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor din România). Au urmat *Odyssex* (poezie, 1996), *Piper pe limbă* (interviuri, 1999, Premiul filialei din Timişoara a USR), *Pe urmele marelui fluviu* / *Auf den Spuren des grossen Stroms* (coautor, poezie şi proză, 2002), *Timişoara în trei prieteni* (coautor, poezie, 2003, Premiul revistei „Poesis"), *Cartea roz a comunismului* (memorialistică, coautor, 2004), *A cincea roată* (interviuri, 2004, Premiul filialei din Timişoara a USR), *Barzaconii / Anus dazumal* (proză, 2005), *Cinema la mine-acasă* (poezie, 2006, Premiul revistei „Observator cultural" pentru cea mai bună carte de poezie din 2006, Premiul Filialei Timişoara a USR), *Athénée Palace Hotel* (coautor, teatru, 2007), *Ochiul cu streaşină* (publicistică, 2007), *O căruță încărcată cu nimic/ Ein karren beladen mit nichts* (coautor, poezie, 2008), *Moartea parafină* (poezie, 2010).

***

„Robert Şerban face pe durul, fiind, de fapt, un delicat; se pretinde cinic, dar, în fond, e un sensibil; joacă în infidel, dar tânjeşte pe ascuns la devoțiune; e un erou al sexului, dar se visează victimă a iubirii; se dă frivol, dar, în inima lui, e scrupulos de serios; e, în fine, un libertin, un fluşturatic, dar cu riguroasa religie a idealelor. Cam asta e materia de psihologie sau de atitudine cu care umblă el – şi umblă întotdeauna, fireşte, cu cioara vopsită. Nu-i ceva nou; ba-i de-a dreptul un clişeu. Numai că şarmul lui Robert (talentul lui, adică) face clişeul atât de proaspăt de parcă el l-ar fi inventat şi chiar acum".

Al Cistelecan

DIVERSE FAPTE

stăteam la colțul gurii tale în genunchi
şi răsfoiam ziarul cu-ntâmplări
cu morțile văzute dintr-un unghi
nelocuit şi fără de țigări

prin ochii mei bolnavi şi lăcrimoşi
bătea un alizeu al nu-ştiu-cui
genunchii parcă îmi erau mai roşi
iar colțul celălalt mai amărui

un domn s-a ridicat de pe un scaun
ca-ntr-o-ntâmplare scrisă în ziar
a tras cinci gloanțe cu pistolul brown
în celălalt colț parcă mai amar

UN SICRIU FRUMOS MIROSITOR

îmi place foarte mult de cami
din poeziile lui vancu

spiritul ei învinge întotdeauna duhurile ce ies
din sticlele de bere
ca să intre în mintea inima şi literatura
destoinicului băutor

când e invocată
cami ajută nevolnicii de la sute de kilometri distanță
şi îndreaptă greşeli de neiertat
aşa cum timpul îndreaptă duşmanii de moarte
pe calea ursuză a prieteniei

fiecare poet ar trebui să primească
la debut
ba şi mai târziu
o cami a lui
care să-l urmeze peste tot
mai ales atunci când stă şi scrie
şi când viața i se aşază
pentru câteva clipe
într-un sicriu frumos mirositor
ce pare că nu va putrezi niciodată

PAVILION CU DAME

rochii pedestre în loc
de sticlă sus la ferestre
băieții strigă precum la munte
căci fiecare are în frunte câte o stea
şlagăr la modă dragostea mea
dama de tobă şopteşte poeme
fără perdea şi ursul în lanț se agită
gura băieților este nebună
vocabularul li se rezumă doar la
arhaica vorbă iubită
ceasul pe mână uită să bată ora fixată
dar pieptul în stânga răsună
ca un vapor
sus în camere o lumânare
inima noastră parcare
fără marcaje sau semafor

CAPUL

orice aş face
nu-mi pot stăpâni capul
mai mult de câteva clipe
după care fie îmi scapă
fie uit de el
şi iar începe să se mişte în toate părţile
ca un iepure hăituit ce caută o ascunzătoare
fără să ştie unde

să ai un cap ca al meu
e ca şi cum ai fi proprietarul unei case elegante
pe care au fotografiat-o toţi turiştii
dar pe ai cărei pereţi atârnă în cuie
reproduceri după Van Gogh
ale unui pictor chinez

nu mă pot obişnui cu propriu-mi cap
nici după atâţia ani
aşa cum multora ajunşi la bătrâneţe
nu le vine să creadă că bărbatul şi femeia
ce stau unul lângă altul în fotografiile alb-negru
le-au fost părinţi

sus stânga sus înainte stânga dreapta jos înapoi dreapta
stânga sus dreapta

merg pe stradă şi încep să-mi scutur capul
până ameţesc
până lumea se învârte cu mine şi devine
pentru o clipă
rotundă ca o sferă
în mijlocul căreia mă aflu

în următoarea clipă
un iepure căprui ce mi se smulge dintre umeri

sparge cu botul balonul încremenit
şi
dreapta stânga înainte jos stânga dreapta înapoi jos sus jos înainte dreapta
viața vine spre mine din toate părțile
din pereți din gunoaie din stâlpi din cer din borduri din maşini
din fețe pe care moartea s-a lipit
ca o caracatiță zâmbitoare
ce mă fixează cu privirea
de parcă m-ar cunoaşte de undeva

HOLOGRAFICA

doamnei lidia ciolac

prinzi între degete un punct negru
cât un purice de țară
şi
încet încet
tragi de el până când devine o linie

una groasă
cât o omidă din care ies zeci de raze subțiri subțiri
alta prelungă şi puțin tremurată
ca ramura din salcia
ruptă de copilul vecinilor
ca să şi-o pună coardă la arc
o linie unduitoare
lăsată parcă de şarpele ce trece
după fiecare ploaie
prin grădina reavănă

apoi liniile se frâng şi se răsucesc
se despică şi îşi continuă drumul una din alta
ca venele ca mațele ca oamenii
unii din alții
fiecare îşi ține în el

ca într-o fiolă
propria culoare
neagră sau galbenă roşie verde sau albă
la fiecare atingere nuanţele se schimbă
paloarea ne dispare
lumina creşte în noi
palpită şi se zbate până când ţâşneşte prin fiecare punct al pielii
abia atunci ne vedem unii cu alţii
abia atunci formele noastre capătă viaţă

prinzi între degete un punct
iar degetele se topesc şi se răsfiră ca lava
pe care nimic nu o poate opri
nu o poate răci

şuvoaiele ni se strecoară pe sub tălpi şi trec mai departe
ori ni se urcă pe glezne pe pulpe pe coapse
în sus pe drumul nevăzut al sângelui
până la inimă până la ochi până la frunte şi peste

fiecare devenim un vulcan
iar coroanele înalte de lavă ni se unesc în cer
ca într-un desen făcut
de copilul lui dumnezeu

CINE TREBUIE SĂ FII

de-o săptămână privesc muntele
ce-mi stă în faţă ca un beţivan
gata să se prăbuşească
cred că-l sprijin cu ochii
şi de-asta nu cade
sau poate că îi e ruşine să-l văd lungit pe jos
făcut pulbere
uneori seara

am deschis o sticlă de vin
şi-am turnat în două pahare
să-l ademenesc
am plescăit de plăcere
am ridicat licoarea în lumina lunii
lăudând-o
am sorbit cu zgomot
am cântat
când s-a lăsat frigul am intrat în cameră
dimineața paharul lui stătea pe masă
neatins şi acru

de-o săptămână mă uit la munte
şi mă întreb cine trebuie să fii
ca să ai la cap un monument funerar uriaş

TURNUL DIN DINȚI DE ELEFANT

lucrurile sunt aşa cum par
la prima vedere
colimatorul obişnuinței
a prins mucegai
hoții de flori au strâns bani pentru bere
păsări de pradă visează mălai
în planul al doilea
stau donatorii
fumând din țigările primite în schimb
cu apa sâmbetei pietrele morii
macină aerul prin care mă plimb
aşa cum par la prima vedere
obosit nostalgic fără folos
hoț prădat de propria avere
printr-un plan în spațiu sinuos

CE RĂMÂNE DIN VIAȚĂ

oamenii sunt convinşi
că în poezii nu se întâmplă nimic
că ele ar trebui citite
după moarte
când e bine să nu mai ai pofte
idei

oamenii nu deschid cărți subțiri
iar dacă o fac
observă imediat că înăuntru sunt
puține cuvinte pe rând
puține cuvinte pe pagină
în rest
alb mult alb
şi le închid repede

fără să le spună nimeni
oamenii ştiu însă că
poezia este ceea ce rămâne din viață
după ce o trăieşti

* * *

tu mă priveşti
de parcă treptat aş dispare
şi ochiul tău
se zbate a mirare
încotro arată cu degetul unde
ce vietate ce muribund mă mai
poate ascunde
ca la o palmă răsfirată priveşti
țintuită de un cui ruginit
înlăuntrul ochiului eşti
lacrimă trimisă la topit

Ana Ştefănescu

Născută la 12 septembrie 1964, în Caracal (Olt). Studii: Facultatea de Istorie şi Filosofie. Este membră a Societății Literare „Semenicul”. În prezent, trăieşte în Germania.

A publicat:

Rana Perfectă, 1997, Editura Marineasa, versuri.

Mica Ontologie, 2000, Editura Marineasa, versuri.

***

„Volumul de debut al Anei Ştefănescu, *Rana perfectă*, ar fi putut însemna, în alte condiții, consacrarea unui autor care are un ton, un stil, o unicitate. Probabil că premiile adunate de prima carte au stimulat-o pe autoare care iată, revine. Întârziata ieşire în arenă e recuperată de rostirea matură – de un fel de a numi transparențele, levitația, tensiunile ascensionale, starea de grație. Din înşelata credință în magia poetică se decantează însă negațiile, privirea întunecată asupra lumii, mizantropiile, ironiile şi autoironiile unui spirit încercat care a înțeles că Poezia nu e mântuitoare. Universul derizoriului ia, încetul cu încetul, locul celui suav, stăpânit de virtuțile feminine. El, derizoriul, este însă guvernat cu autoritate de energia… să-i spunem virilă – a unui autor sigur de îndreptățirea sa”.

Cornel Ungureanu

CU TOCURILE ÎN APĂ

ce-mi pasă mie de rochia – fluture

îmi voi aşeza pălăria
cu tocurile în apă
poate voi plânge ce-mi pasă

cine va recunoaşte
la asemenea adâncime o lacrimă
nopţile mele împerecheate
pentru totdeauna

ce-mi pasă mie de blitzuri!?

O PATINĂ NOUĂ

oglinda în care a rămas întreruptă
linia zborului
şi o patină nouă scrijelind lacul
după plecarea ultimelor păsări

poate un chip vâslit de alge
să se ridice cu rădăcinile valurilor
peste acest solz
poate o anume mişcare
pe care gleznele nu o găsesc

ziua …
şi prin argintul sticlos
cu numai o lacrimă gălbuie
trece în cercuri mici
soarele

LOCUL ŞI NORII

dimineața e un inel
din care se desface în cădere
şarpele …
te uit în ochii lui galbeni …

cerc descheiat de cercuri
vase întoarse
pe țărmul unei muzici vechi

o urmă care îşi schimbă mereu
locul şi norii

apa a tras după ea toată noaptea
un cer cu stele
şi-acum
linge încet
corzile lemnului

ÎNTRE HAINE ŞI UMBRE

cine eşti tu să înțelegi
care din noi este pândit
până la urmă

micşorat între haine şi umbre păstrezi
distanța limba
în gură

îți imaginezi
cum între foi de porumb încălzite de lună
aşteaptă barca pe care vei vâsli
o noapte o săptămână …

plezneşte sacul unui nerv
întrebi o scară dacă e noapte
sau zi pe celălalt perete cine urcă
şi o coboară altundeva
gâfâind …

îţi mişti urechile
abia ieşit în bătaia puştii

PEISAJUL CARE TE ÎNTREGEŞTE

pierzi până şi durerea –
o pielepreaveche care se ridică
se alungeşte în dreptul gurii
creşte vertiginos

e peisajul
care te întregeşte cum dormi
aplecat când peste o fereastră
când peste dealuri

liniştea se adună
între împădurite vertebre
roieşte …
brazii ca perii sub piaptănul moale
sub piaptăn … ai vrea
cercul acela care e cerul
să-ţi cadă pe deget
să se rotească să te rotească
dar eşti numai visul
şi dealurile
despre care credeai că-ţi sunt strajă
se scutură

în patru labe se îndepărtează

LA FLACĂRA GUTUII

suntem străine eu
şi fereastra (…)
ne încălzim
la flacăra domoală a gutuii

cât mă priveşti
întorc pe faţă mugurele
şi iar te pierd
la gura iernii care suflă-n geam
…

voi înnopta
cu fruntea împingând o gratie

NU MAI EŞTI SIGUR DE NIMIC

nu mai eşti sigur de nimic
ce greaţă îţi este
ziua întreagă ai cărat o piatră
şi stai în faţa nopţii – şanţ viu
de inutile braţe atârnat

asculţi
cum se întind în muşchiul verde nervii
şi înhaţă
materia sub care viermuiesc
o mie şi una de alte pietre

într-un târziu
când liniştea împrăştie mărgele
din pâlnia urechii
ţâşnesc speriate vrăbiile
şi cuibul dă din aripi după ele

O LIMITĂ ÎN TOPICĂ

cuvintele mă scriu cum vor
mă-ntind în iarba lor
şi privesc cerul –
o vale
în care ne-am ascuns adeseori fricoşi –

semințe de tot felul
ară văzutele şi nevăzutele câmpuri
pe care le roteşte cu sabia
porumbul

o clipă
vârful intră în nor şi iese melcul
lasă semne verzi...
va picura şi luna în curând
cu pleoapele
mă învelesc

CU VÂRFUL ÎNCHEIAT

te iau acasă
ca pe un brad de Crăciun

fiecare ramură e o stradă
pe care paşii mei împrăştie
licuricii
a r m o n i c e l e(...)

am să te culc
de-a pururi verde în ieslea de pământ
oraşule cu vârful încheiat

la toate colțurile

FIECARE TRUP DE FEMEIE

fiecare trup de femeie
ascunde o umbră
în nisip mişcător

zadarnic îşi arată marea
palmele goale
şi păsările în fereastra cerului

uneori luna
îi întoarce apele pe dos
şi dorul îşi mută nevăzutele pietre
din locul în care vor fi
în locul unde au fost

O SCRISOARE ÎNCHISĂ

eşti liber să mori şi alegi
scârțâitul tălpilor în zăpadă
– a u t o g r a f e l e

tot mai adânc le repeți
tu eroul
acestei unice libertăți
refuzate

copacii cu brațe la fel
de absurd te aplaudă
te aplaudă...
când treci
cu un fel de inimă care bate

ca palma
în scrisoarea închisă

ÎN COAJA HÂRTIEI

eu scriu o carte şi tu mă vei întrerupe
până la amiază în mobile
moţăie
trandafiri galbeni
(le-am ascultat respiraţia)
intri şi ieşi
chipurile crapă rar în coaja hârtiei
luna
e plină
ceaşca a sorbit pe îndelete
fiinţa ceaiului

O ABSENŢĂ VICLEANĂ

ar trebui o vorbire nouă
sau poate oameni noi care să iasă din porturi
fără amărăciune

între coastele cuvântului „moarte” ar eşua
bărcile / mâinile
împreună ar trebui să ne fie indiferent

dar sufletele mele încă încearcă
să desluşească
voia bună a lucrurilor
simplitatea timpului lor

ar trebui o pauză memorabilă
o absenţă vicleană să umple
gura poemelor

Gabriel Timoceanu

Născut la 22 septembrie 1966, la Berzovia, în județul Caraş-Severin. Studii: Facultatea de Sociologie a Universității de Vest Timişoara. În prezent este directorul Editurii Brumar din Timişoara.

A debutat în revista Orizont.

Volume publicate:

Mecanisme şi nervi, Editura Marineasa, 1995.

Au adormit caii, Maestre, Editura Marineasa, 1996.

„(...)Textele lui Gabriel Timoceanu au un plus de eleganță, de maturitate şi, dacă vreți, de tristețe, lucruri aproape uitate de scriitorul contemporan. Poetul se deghizează adesea, dar clownescul nu face decât să-i evidențieze tragicul traiect existențial”.

Ştefan Manasia

DESPRE LEGEA PE CARE O PLÂNGI ŞI O RÂZI

Îmi plac muncile simple,
primare.
Şi copii desculți pe străzile satului
Jucându-şi jocurile.
Nu am ideal.
Şi-mi pare fantastic
că sunt în timpul propriei vieți
Mă bucur de ființe ca de nişte
Pretexte pentru a fi.
Şi de cai mă bucur.
Şi de masa la care beau
Cafeaua continuă.
Uneori îmi vine să fiu mai mult
decât sunt şi-atunci spun
cuvinte către mine şi către
Nimeni – cel căruia eu
i-am dat trup şi chip omenesc
Spre a-mi îmblânzi
Zilele.
Alteori îmi pare că numai
În oameni pot găsi
Împăcarea aceea
Pe care de fapt n-o mai caut.
Acestea sunt nişte cuvinte
Un altul, un cu totul altul,
Sunt eu şi de altfel
Legea pe care-o râzi şi o plângi
nu există.

REQUIEM

Din civilizație tu pleci
Şi din istorie.
Barba nu-ți va mai creşte,
nu te vei mai spăla vreodată.

Din tine unde te duci,
Cărui vânt pradă laşi
Atâta cantitate de cosmos?

Moartea este adevărată
Şi poate fi o dragoste
Către altceva mult mai încet,
Mult mai tăcut.

Albastră e zarea astăzi
Şi clară
Îmi pare că de undeva de sus
Hohote de râs aruncă El
Peste totul
Dar Acum nu poate fi decât o împăcare
Iar tu atât de bine şti aceasta
Şi simți

Anorganic ciclul pe care-l îmbrățişezi
De către dimineața de azi
Nu putem spune decât c-ai îmbogățit
Universul cu o absență
Care mereu va fi.

EU

Eu, care am făcut războiul
contra femeilor
La manutanță
Eu, care am văzut murind
atâtea şi atâtea bibelouri
de faianță
Eu, care nasc continuu
Tot ceea ce există în juru-mi
Chiar şi aceste ziduri date cu var
Eu care mângâi totul şi plâng
Ca la creştetul unui copil fără
de părinți
Eu care vreau cu tot dinadinsul
să mă mir
Eu care trăiesc pentru a mă mira
În primul rând de ceea ce fac eu
În primul rând de ceea ce sunt eu
eu în primul rând pe mine mă concep
Meşter Manole invers
Ziduri care urcă noaptea
Mult dincolo de proiect
Înfricoşându-mă pe mine eu
Cu libertatea mea de a lucra
peste cosmos.

* * *

Ai văzut
Caii râd către noi
Maşina de scris a murit
Înghețată

Stalin Marx
Bayern München
Există categoria aceea
De oameni
care n-au bani să-şi cumpere
frigider țigări prezervative
Sunt oameni răi
înrăiți plini de invidie
Unora le-a rămas bunătatea
Acea aparență
Ca ultimă justificare
A ceea ce sunt

Un nou Pilat din Pont
Se spală pe mâini
De sângele unora
În sângele altora

Acesta nu e poem
Treziți-vă
Lectura se face pe stradă

Şi încă ceva
Nu mă căutați
Eu nu sunt acasă niciodată.

„ELECTRIC BRAIN”

Matildo, plouă încet.
Ne ţin în viaţă
Ritualul, mitul mărunt
Sărbătoarea din amarul unei
cafele
Un flirt aiurea
Impresia că se vorbeşte
Despre mine că Eu
Aşa şi Altele.
Prieteni cu a căror ochi
te duci la tronul lui Dumnezeu
Până acolo
treci greu strada.
Matildo şi nu e frig,
Nu e tristeţe
Vorbim numai în subiective
Ca-n cai
Ca-n zilele lunii septembrie,
Matildo,
Când s-a născut Incomparabilul
Degeaba.

* * *

Vremea în care
nicio răzvrătire
nu te încearcă
în care aprobi tâmp
în toate părţile şi înţelegi
că Aşa trebuie să fie
mai târziu singurătate vei numi
vremea aceasta.

* * *

Lutul plămădelii dintâi
Până-n spre azi s-a durat, AVE
Oglinzi către noi către voi
Odă corpurilor adânce şi cave
imn şi bravo brazilor
Bisericilor de lemn
Becurilor din colţuri de stradă
SLAVĂ, AVE, SLAVĂ

Te du şi ne adă aicea
Vântul
Sânii dintâi, nemuşcaţi
Adă-i pe fraţii de simţire
Şi noapte
Să ne alegem cu crocodili
Cu şoapte

Să constituim comitete
Comiţii furtuni
Partide, case de nebuni
poliţii
Să adezim şi noi la ugerul vacii
la sânul de piatră al secretarei de
Piatră Dumnezele de piatră şi
Dumnezei

Haide şi hei, ascultă, nu e poruncă
E rugăciune şi telefon va ca să-mi pun
Să pot răspunde atâtui tutun
Atâtor femei
Atâtor toamne şi zile de luni.

* * *

Scriu greu, anevoie izbucneşti
geiser, din secundele mele
nimic nu mai inventez
nici trecători nu mai muşc
ci numai lumini pâlpâie noaptea
în apartamentele mele
melodrama presupune absenţă
nostalgie şi Freud
singurătatea mea e altceva
decât mine
trist e că nu numim aceleaşi
lucruri cu aceleaşi cuvinte
uneori înţeleg aceasta, atunci
singurătatea mea eşti tu.

IDEALUL DE GRI

Idealul de frumuseţe s-a îndeplinit
Aici
Visul se poate atinge cu palmele ca un măr.

Iubito, ne rămân de făcut sicrie
Sicrie albe din lemn de mesteacăn
Apa să fie ca de pâine
Să putem spăla
Într-un spectru îndepărtat
La viteză constantă şi infinit
Gri
Morţii ce încet, chiar de astăzi
Sau mâine,
Vor începe a se ivi.

Cuprins

Andrei Bodiu 9
Adrian Bodnaru 17
Mugur Ciumăgeanu 25
Simona Constantinovici 33
Francisc Doda 41
Nicoleta Douca 49
Rodica Draghincescu 57
Sorin Gârjan 65
Vasile Mitu 73
Dinu Olăraşu 81
Marian Oprea 89
Daniel-Silvian Petre 97
Vladimir Petrescu 105
Daniela Raţiu 111
Liana Sabău 119
Gabriela Savitsky 127
Costel Stancu 135
Viorel Suciu 143
Robert Şerban 151
Ana Ştefănescu 159
Gabriel Timoceanu 167

t i p a r
B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 256 203 934
o f f i c e @ b r u m a r . r o